

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

1 **2013**
ročník IX.
cena 10,- Kč

Školkový fašank

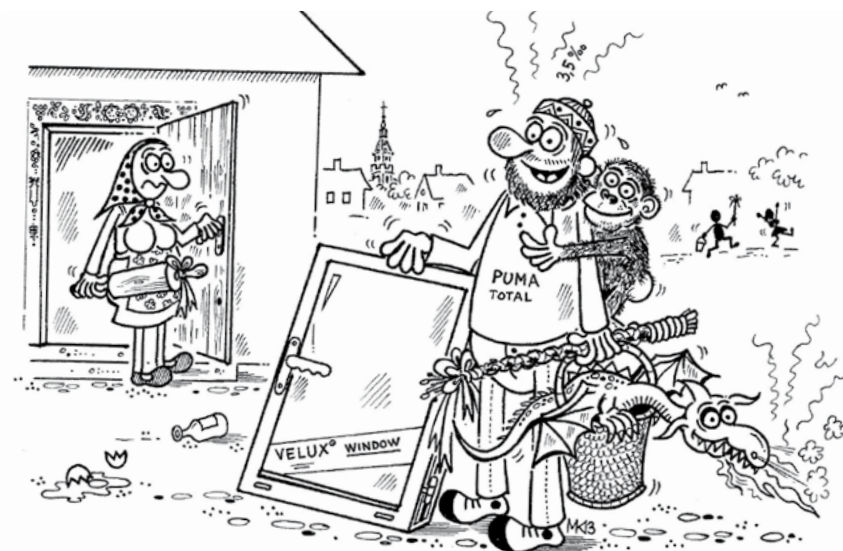
foto: Jana Ciprysová, Josef Bartoš

foto na titulní straně:
pohlednice z archivu rodiny Uhrových

OBSAH

Slovo starosty	2	Nápady a šikovnost bodují	31
Výpis usnesení zastupitelstva města	4	Koně lákají	32
Společenská kronika	5	Oči, Vesna	33
Pan Josef Uher - Jožulka	8	Kratičké zastavení - před 50 lety	34
Čas - přání Jožulkovi	8	Zábava na šlágru přitahuje	34
Neměli bychom zapomenout	9	Víno chutná stále víc	35
Statistika obyvatel za rok 2012	10	Zelená perla	36
Statistika nuda je	11	Agentura 3Z	38
Protipovodňová ochrana	13 - 21	Lanžhot a letadla	39
Díkůvzdání, Slunovrat	22	Havárie dvou sovětských letadel	42
Farnost - o. Chyba	23	Setkání a nasetkání	48
Setkávání nad Bibli	25	Nešťastná třináctka?	52
Víte co řeší farní rada?	25	Skautský život přitahuje	52
Díky že pomáháte pomáhat	27	Předvánoční zápolení ve škole	53
Nová tradice - školkový fašank	28	Kuželky stále táhnou	54
Výlety i léčení	29	Denisa Pyskatá v reprezentaci	54
Relaxujte u knihy	30	Kdo bude hrát play off	55

"TAK UŽ JSEM Z POMLÁZKY DOMA, JARMILKO ... TOMU NEBUDEŠ
VĚŘIT, CO VŠECHNO JSEM SI VYKOLEDOVAL!"

nakreslil Milan Kocmánek

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

letošní rok jsme začali jako v roce 2011 velkým množstvím sněhu, který nám všem způsobil hodně starostí, ale některým i radosti. Radost hlavně dětem, nám starostům s úklidem sněhu a rozbitými komunikacemi, které musíme co nejdříve opravit. Každoročně vás v tomto prvním zpravodaji informuji, které projekty hodláme realizovat a které připravujeme.

V prvé řadě je to úprava křižovatky u kostela, kde již proběhlo výběrové řízení na dodavatele stavby. Ze šesti oslovených firem nejlepší nabídku podala firma LIKOMSTAV MORAVA s.r.o. s částkou 1 307 907 Kč včetně DPH. Stavba bude zahájena v prvním týdnu měsíce dubna.

Na úpravu prostranství v ulici Smetanova byly osloveny k podání nabídek čtyři firmy. Zahájení prací předpokládáme v polovině dubna. Rozpočtované náklady jsou ve výši 880 000 Kč. Výběrovým řízením se tato částka určitě sníží.

Na akci zateplení přístavby městského úřadu (knihovna), rekonstrukci střechy a kotelnu probíhá výběrové řízení. Svoje nabídky podalo celkem dvanáct firem. Rozpočtované náklady jsou ve výši 3 500 000 Kč, dotace činí 1 800 000 Kč. Jsme zvědaví, o kolik se výběrem nákladů sníží.

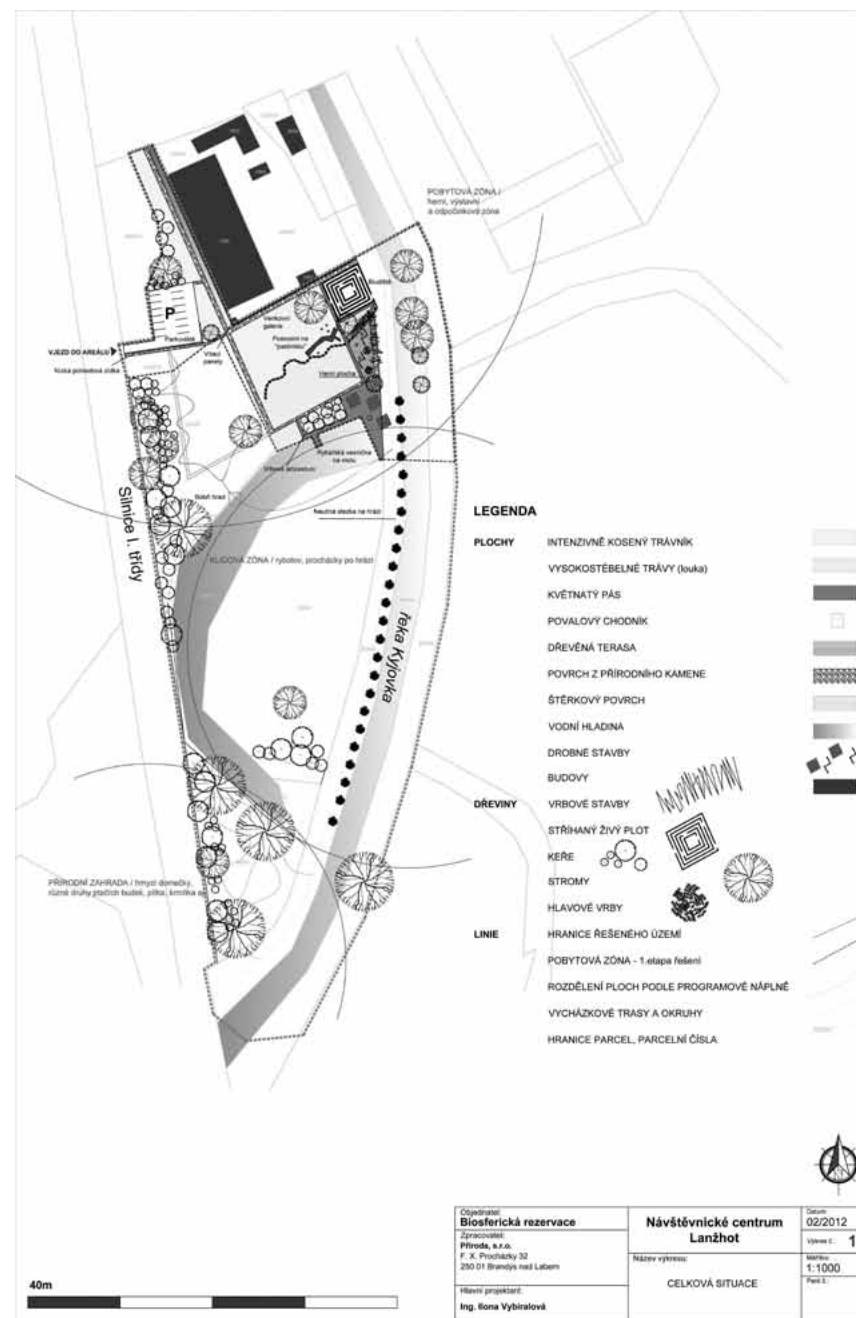
Probíhá také výběrové řízení na akci „Muzeum – přístavba a sociální zařízení“. Pro výběrové řízení jsme oslovili čtyři firmy. Zahájení prací předpokládáme začátkem května. Ostatní plánované akce budou realizovány postupně během roku.

foto: M. Ferstl st.

Ještě bych se chtěl krátce zmínit o „Návštěvnickém centru“. Tímto projektem chceme řešit pozemky mezi silnicí na Slovensko, hrází Kyjovky a areálem firmy Pasvillan, které jsou velmi zanedbané a v těsné blízkosti příjezdové cesty do města nepůsobí dobrým dojmem. Návštěvnické centrum má sloužit jako odpočinková zóna pro projíždějící cyklisty i místní spoluobčany. Nebudou zde žádné stavby, pouze dva dřevěné altány postavené na molu, které bude částečně nad vodou v zadní části slepého ramene (Uhlenka). Bude zde provedena výsadba různých dřevin a keřů, které se nachází na našem katastru. Vysazeno bude bludiště z habru obecného, tunely z vrbového proutí, různé dřevěné artefakty, zhotovena cesta z přírodního kamene a povalový (dřevěný) chodník. Náklady na vypracování projektu jsou ve výši 235 000 Kč. Částka 35 000 je hrazena z dotace, o kterou bylo již požádáno, 30 000 dáme z našeho rozpočtu a zbylou částkou 160 000 Kč nám přispěly Moravské naftové doly. Věřím, že tento projekt přispěje k oživení okolí Lanžhota.

František Hrnčíř, starosta města

Výpis usnesení z jednání Zastupitelstva města Lanžhot - 20. 12. 2012

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

1. **schvaluje** přerušení jednání po dvou hodinách desetiminutovou přestávkou
2. **schvaluje** program jednání
3. **schvaluje** ověřovatele zápisu Ing. Josefa Haluzu a pí Petru Říhovou a zapisovatelku Annu Moučkovou
4. **bere na vědomí** zprávu o kontrole usnesení a zprávu kontrolního výboru
5. **bere na vědomí** zprávu z jednání rady města za období od 06. 11. 2012 do 12. 12. 2012
6. **bere na vědomí** zprávu z jednání finančního výboru a zprávu o plnění rozpočtu za období 1.-11.2012
7. **schvaluje** rozpočtové opatření č. 9/2012
8. **schvaluje** rozpočet města Lanžhot na rok 2013
9. **schvaluje** rozpočtový výhled na roky 2014 – 2018
10. **schvaluje** odměny výborům a komisím dle předloženého návrhu
11. **schvaluje** Dodatek č. 4 Smlouvy o zajištění systému IDS JMK
12. **schvaluje** Smlouvu o poskytnutí bezúročné půjčky Římskokatolické farnosti Lanžhot
13. **schvaluje** vyřazení projektu „Lanžhot ulice Kostická, dešťová kanalizace“, z majetku města z důvodu jeho zrealizování jiným investorem
14. **schvaluje** poskytnutí neinvestičních dotací a příspěvků z rozpočtu města v roce 2013:

Mateřská škola Lanžhot	610 000 Kč
Masarykova základní škola Lanžhot	2 410 000 Kč
TJ Sokol Lanžhot, Na Šlajsi 153, 691 51 Lanžhot	1 500 000 Kč
Oblastní charita Břeclav, Svatoplukova 18, 690 02 Břeclav	610 000 Kč
Město Břeclav	200 000 Kč
DSO Region Podluží	115 000 Kč
DSO Čistý jihovýchod	130 000 Kč
KORDIS JMK, spol. s r.o.,	250 000 Kč
15. **schvaluje** smlouvy o poskytnutí neinvestiční dotace s:

Tělovýchovnou jednotou Sokol Lanžhot, Na Šlajsi 153, 691 51 Lanžhot -1 500 000 Kč

Diecézní charitou Brno, Oblastní charitou Břeclav, Svatoplukova 18, 690 02 Břeclav - 610 000 Kč
16. **schvaluje** Darovací smlouvu, kterou firma E.ON daruje městu Lanžhot 2 ks kompozitní bezpečnostní branky
17. **schvaluje** koupi pozemků parc. č. KN 2619/227 až 2619/249 k. ú. Lanžhot dle GP č. 1485-026/2012 za cenu 100 Kč/m²

18. **bere na vědomí** informaci o nabídce prodeje, směny nebo pronájmu pozemků paní Kateřiny Uhlířové
19. **pověřuje** kontrolní výbor provedením kontroly uzavřených smluv v roce 2012 v termínu do 15. 02. 2013
20. **schvaluje** odstranění stavby domu čp. 184 na náklady města
21. **souhlasí** se zapojením území města Lanžhot do územní působnosti Místní akční skupiny Dolní Morava, IČ: 26667401 a dále souhlasí s přípravou integrované strategie území (ISÚ) na území města Lanžhot

V Lanžhotě dne 20. 12. 2012
místostarosta města Lanžhot Josef BARTOŠ
starosta města Lanžhot František HRNČÍŘ

Co pro vás připravujeme

Za kulturní komisi Hana Tučková

Kulturní komise Městského úřadu Lanžhot má pro letošní rok naplánované akce s různým zaměřením. V prvním pololetí to bude:

V lednu se uskutečnil **II. společenský ples** s dechovou hudbou Lanžhotčankou, skupinou FIVE LIVE a cimbálovou muzikou Slovácko.

Druhou neděli v květnu, tj. **12. 5.**, se již tradičně uskuteční oslava **Dne matek** na Náměstí.

Následující neděli **19. května** odpoledne – **zpívání ženských sborů** za účasti ženského sboru z Lanžhota a jejich hostů.

Velká akce se připravuje na sobotu **15. června**. Na Náměstí vystoupí mužácké sbory Regionu Pod-

luží na **IX. přehlídce regionálního zpívání mužských sborů**.

A hned za týden – **21. června** zopakujeme **Lanžhotské ro/c/kování** s rockovými skupinami z Lanžhota.

Tradiční přehlídka dechových hudeb **Lanžhot Metoděje Prajky** – bude v pátek **5. července**.

Podrobnější informace k jednotlivým akcím budou zveřejněny v kabelové televizi a na plakátech.

Den matek 2012, foto: Martina Čadová

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Pavel a Petr Čapkovi

Jana a Emil Čapkovi, Smetanova

Viola Slezáková

Eva Slezáková a Petr Slezák,
MUDr. Kepáka

Matěj Chalupský

Michaela a Ondřej Chalupských,
Kout III.

Dominik Šteflík

Marcela a Lubomír Šteflíkovi, Stráže

Martina Sasínová

Lenka Prokešová a Stanislav Sasín,
Břeclavská

Adam Darmovzal

Jarmila a Zdeněk Darmovzalových,
Masarykova

Sofie Bačová

Dana a Tomáš Bačovi, Smetanova

Michaela Krupicová

Pavla Kovářová a František Krupica,
Vinohrady

Jubilejní sňatky

55 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

Ludmila a František Gergelovi, Kout II.

Ludmila a Ladislav Hrnčířovi, Kout III.

50 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

Jana a Ladislav Gajdovi, K. Černého

Anna a František Paškovi, II. Příční

Výročí narození

92 let

Jarmila Gajdošová, Nová

91 let

Drahomír Maděříč, Masarykova

Jan Hostina, U Stadionu

Františka Kubíková, Břeclavská

90 let

Jan Balga, B. Němcové

85 let

Mojmír Bartoš, Kout III.

80 let

Josef Buřa, Na Peci

Stanislava Čermáková, Mlýnská I.

Marie Zonygová, Na Dílni

Marie Tučková, Kout II.

Božena Zonygová, Komenského

Blažena Poláčková, Masarykova

Josef Uher, Kostická

Ludmila Ciprysová, Hrnčířská

Marie Straková, Komárnov

75 let

Marie Buřová, Na Peci

Zdeněk Rosenkranc, Břeclavská

Bohumil Klvaňa, Bří Mrštíků

Ludmila Kyclová, Břeclavská

70 let

Josef Urbánek, M. Šolochova

Anna Bartošová, Břeclavská

Jan Bartoš, Luční

Božena Zrubcová, Zahradní

Anna Škrobáčková, Školní

Rozálie Leváková, Na Peci

Josef Zimolka, Kout I.

Martin Horák, Gagarinova

Rudolf Koudelka, Břeclavská

65 let

Božena Škrobáčková, MUDr. Kepáka

Zdeněk Prajka, B. Němcové

Jiří Ondruch, Sokolská

František Petrla, Zahradní

Miluše Skočková, Nová

Svatopluk Svačina, Zámecká

Marie Němečková, MUDr. Kepáka

Jana Gálová, U Stadionu

Růžena Cibulková, Komárnov

Jan Darmovzal, Hrnčířská

Marta Kratochvílová, Mlýnská II.

60 let

Miluše Svačinová, Mlýnská III.

Božena Ondryšková, Školní

Marie Hakalová, Gagarinova

Zdeňka Bačová, J. Wolkera

Jiří Ondryška, Školní

Josef Jirava, Kout III.

Vladimír Šinko, Lesíčková

Jan Kovář, Vinohrady

František Urubčík, M. Šolochova

Věra Čápková, Pastvisko I.

Zdeněk Beneš, MUDr. Kepáka

Ludmila Dandová, Vinohrady

Bohumila Létalová, K. Černého

Úmrtí

Ervin Nejd, 85 let, Kostická

Svatava Němcová, 50 let, Školní

Marie Zvědělíková, 92 let, Kostická

František Gál, 84 let, Sokolská

Milan Richter, 84 let, Kostická

Ludmila Prajková, 72 let, Dolní

Marie Škrobáčková, 78 let, U Hřiště

Anna Krásná, 77 let, Kout II.

Lidmila Ciprysová, 85 let, Břeclavská

Josef Gajda, 81 let, K. Černého

Anna Švirgová, 81 let, Havlíčkova

Petr Gál, 48 let, Masarykova

Božena Antálková, 75 let, F. Palackého

Marie Trubačová, 99 let, Gagarinova

Miroslav Ciprys, 58 let, Kout II.

Jan Švirga, 84 let, Komenského

Jiří Beneš, 67 let, Havlíčkova

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, sňatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzavěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní sňatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě.

Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Pan Josef Uher – Jožulka,

jak je všemi nazýván, **vstoupil do řad osmdesátníků.** Dne 1. března oslavil toto významné životní jubileum. Svůj život, od mládí poznamenaný invaliditou, zasvětil literární tvorbě a skládáním písniček. V jeho písničkách se odráží běh života člověka, radost i zármutek, láska i samota. Písňe jsou melodické, oblíbené u mladší i starší generace. Skládal a skládá pro cimbálový hudební doprovod i pro dechovky. Jeho nejznámější písnička „Zpívali mužáci“ se stala hitem všech mužských sborů a upravena je i pro dechovou hudbu. Na vyjmenování repertoáru všech jeho skladeb bychom potřebovali mnoho času a prostoru a snad to není ani zapotřebí, neboť jsou stále hrané, známé a oblíbené.

Literární tvorba vyžaduje velkou pozornost čtenáře, který se k textu vrací a dává do souvislosti jednotlivé myšlenky, či význam veršů. Vzpomíná na dávno zapomenuté skutečnosti a ze svého pohledu objasňuje jejich podstatu a význam pro další generace.

Čas - přání Jožulkovi

Vladimíra Matějčková

Otáčíte hlavu a díváte se za sebe, co všechno vidíte? Sebe jako chlapce držícího se poblíž maminky, toho útočiště každého malého dítěte, jako kluka pobíhajícího po ulici, školáka mířícího do lanžhotské školy, mladého muže honícího se za balonem na hřišti, najednou je tu manžel, otec,

Přes svou mnohaletou tvůrčí práci zůstává skromným, obyčejným člověkem, který se zařazuje mezi řadové občany – Lanžhotčany. Komise kulturní mu navrhovala u příležitosti tohoto významného životního jubilea uspořádání kulturního večera za doprovodu cimbálu i dechové hudby, což jednoznačně odmítl.

Za celoživotní práci mu děkujeme, přeje-me hodně zdraví a spokojenosti do dalších let jeho života, který, věříme, bude naplněn i nadále tvůrčí prací na poli skladatelském i literárním.

Za kulturní komisi města Hana Tučková

zralý muž nesoucí v sobě myšlenky, předávající mladším. Nebo nad psacím strojem skloněná postava, přenáší slova na papír, vznikají články, písničky, básně ...

Najednou je tu kmet, starší člověk. Kolika lidem jste se vryl do paměti, vstoupil do života svou prací? Rozdával jste radost,

vyhnal z hlavy chmury, zahnal zármutek – to vše dokážou plody Vaší práce.

I když jsem Vás nepotkávala tak často, abych Vás lépe poznala, přesto jste mi zpřijemnil život, a to prostřednictvím Vašich písniček, básní, článků a úvah.

Kde se to všechno bere v jednom člověku? Kdo předurčil, že jste ten pravý?

Až se divím, co vše se dá zvládnout za jeden lidský život. A zatím co jste pracoval, ať fyzicky nebo psychicky, kolem krácel čas, zprvu pomalu, krokem, ani jste nepostřehl, nevnímal ten vánek, který se tvořil. Pak zrychlil, byl to jen větší závan a najednou čas letí, ani nevnímáte tu rychlost. Je tu věk, o kterém jste v mládí, ani neuvažoval – a kdo z nás by uvažoval? Kde se vzala ta léta, jež stojí za Vámi a tiše šeptají, jsme tady a čekáme, kdy se k nám přihlásíš.

V duchu je přijměte, ale jen tak okrajově, aby věděla, že se za ně nestydíte, ale nenechte je vkročit dál, nechte je odpočívat, čekat a přeneste se přes ně. Přeji Vám, abyste v duši měl stále ta léta mládí, zralosti, kdy plný síly jste dokázal využít čas, nenechal jste ho utíkat jen tak zbytečně

kolem Vás, ale chytil jste ho a po něm poslal lidem své pocity vložené na papír ať novinový, či notový. Tato práce Vás bude ještě dlouho vracet mezi lidi, třebaže Vy o tom nemusíte vědět a nepostřehnete, kdy se vloudíte do duše lidí, potěšíte, rozesmějete, přivedete na parket k tanci. Kolik generací bude zaujato krásnými texty písni a bude vnímat poslání muziky. Za všechny tyto lidi Vám děkuji a přeji ještě hodně spokojených dnů ve Vašem životě.

Neměli bychom zapomenout

Hana Tučková

Člověk je smrtelný. I kdybychom si tisíckrát říkali, že se nemoci nebudeme poddávat, že se budeme snažit žít dál a dělat to, na co nám síly stačí, změny v organismu našeho těla probíhají. Někdy člověk cítí únavu, někdy bolesti. Také **Lidka Prajková** se již několik let potýkala se svými bolestmi. Vše však snášela tiše, oddaně, aniž by pocity dávala najevo. Protože její pohyblivost byla

omezena, zaměřila se na výrobu, opravu a zkrášlování krojových součástí. Od dětství měla k této práci blízko, neboť její maminka Anastázie Uhrová celý život vyšívala. Výsledkem práce jejích rukou byly dívčí rožky, dívčí i chlapecké lajble, dětské kroje. Také opravovala poškozené krojové součásti, kompletovala chlapecké košile i dívčí fěrtochy. Její ruce pracovaly jemně a může-

me říci, že bude mnoha lidem nejen v naší obci, ale i blízkém a širokém okolí chybět. Snažila se vždy každému vyhovět, i když někdy s velkým osobním sebezapřením, neboť bolesti a problémy se ozývaly čím dál častěji a intenzivněji.

Její život v době zaměstnání na poště v Břeclavi doplňovala účast v pěveckém sboru, který byl u této organizace velmi aktivní. Jako zpěvačka absolvovala vystoupení po celé tehdejší Československé republice i v zahraničí. Přesto se snažila, aby tím nestrádala její rodina – manžel, syn a dcera. Nastavovala dny nocemi a někdy jí málem nestačilo ani dvacet čtyři hodin. Později pomáhala také s výchovou vnuček a v poslední době se nejvíce radovala a těšila z pravnučka.

Myslím, že je vhodné, abychom i na tyto obyčejné a skromné občany, kteří dělali něco pro uchování našich tradic, nezapomínali. Je to krásné, že mužské a ženské sbory zachovávají památku našich skladatelů písní jejich prezentací na veřejnosti, ale jaké by to bylo bez krojů? A tyto kroje musí někdo vyšít, ušít, zkompletovat, vyprat a udržovat. Na tyto lidi se zapomíná. Toto se bere jako

foto: Břetislav Osička

samozřejmost, že to někdo udělá. Kolik bylo v Lanžhotě vyšivaček, maléřeček a jiných šikovných rukou. Upadli v zapomnění, nikdo si na ně (mimo jejich blízkých) nevzpomene. V současné době ubývají, neboť z mladší generace k tomu není vztah, není čas a co nejhoršího ani chuť a trpělivost.

Proto si paní Lidku Prajkovou všichni zachovejme ve své paměti. Rožky a lajble z jejích rukou určitě budou sloužit několika generacím. Dopřejme jí klidného spánku mezi svými blízkými, kteří již jsou uloženi v rodinném hrobě, a my na ni nezapomínejme.

Statistika obyvatel za rok 2012

Hana Tučková

Stav obyvatel k 1. 1. 2012	3 684 obyvatel
Narození	23 (z toho 10 chlapců, 13 děvčat)
Přihlášení	52
Úmrtí	35 (18 mužů, 17 žen)
Odhlášení	38
Stav k 31. 12. 2012	3 686 obyvatel
Sňatky	15 (6 v Lanžhotě, 9 našich občanů mimo obec)
Rozvody	3

Statistika nuda je

Martina Čadová

Jsou tato čísla přesná? Bohužel, ne. Každý asi zná úsloví, že statistika je přesný soubor nepřesných čísel.

Člověka dnešní počítačové doby udivuje, že nikdo není schopný na 100 % říct: „K dnešnímu dni je v republice tolik a tolik obyvatel.“ Nicméně je to tak. Dokonce ani dva naše úřady, které s počtem obyvatel pracují, se neshodnou na stejném čísle. Proč? Důvodem je různý zdroj informací. Ministerstvo vnitra vychází z údajů vedených v centrální evidenci obyvatel a statistický úřad z údajů uvedených při sčítání lidu. A protože je spousta faktorů, které obě tyto evidence ovlivňují, není v lidských ani počítačových silách dopátrat se ke stoprocentně správnému číslu.

Statistika opírá své údaje o fakt, že každý člověk, a zdůrazňuji každý, vyplní formulář při sčítání lidu (jednou za deset let) správně a také je odevzdá. Myslíte, že je tomu skutečně tak? Ke kolika lidem se formulář vůbec nedostane a kolik lidí jej vůbec nevyplní? A kolik lidí uvede do formuláře opravdu přesné údaje? Ruku na srdce, kolik z nás vyplňovalo jednotlivé kolonky formuláře pouze odhadem nebo orientačně? Nebo jste skutečně vzali například metr a s přesností na centimetry měřili jednotlivé plochy domu? Změny v jednotlivých letech mezi pravidelným sčítáním se pak vypočítávají na základě zpráv jednotlivých úřadů.

Teď si asi pomyslíte, že správné údaje bude mít ministerstvo, protože jeho údaje vychází z údajů centrálních evidencí. To je sice pravda, ale na druhou stranu je také pravda, že do evidence se dostanou jen ty

údaje, které tam lidé nahlásí. A jsme zase na stejném bodě jako u statistiky. Kolik je asi u nás různých „černých“ staveb nebo naopak kolik se provedlo demolice a úřady přitom o změnách neví? Vždyť kolik je kolem toho zbytečného papírování a běhání a v neposlední řadě taky peněz za povolení. A vůbec, komu je co do toho, že jsem si na dvorku postavil garáž nebo malý domek na zahradě? Pokud to majitel nenahlásí a nemá ani „pocitivého“ souseda, který úřadu oznámí, samozřejmě anonymně, že tam a tam se něco děje, tak se takovéto změny do evidencí nedostanou. Ale to jsme trochu odběhli od tématu. Zůstaňme jen u evidence obyvatel. Ta je určitě správná, vždyť každý máme své rodné číslo, které je jedinečné, po narození každému přiděleno a v evidenci zavedeno. I tady však může dojít k nepřesnostem. Když například někdo vycestuje do zahraničí a tam zemře, jak myslíte, že se tato informace do naší evidence dostane? Pokud nám tuto skutečnost místní úřady nenahlásí a podotýkám, že ne všechny země mají tuto povinnost (některé dokonce nemají ani evidenci obyvatel) a pokud to nenahlásí ani příbuzní (mnohdy o tom sami nevědí, nebo ani žádní příbuzní nejsou), tak nijak. Jsou i případy, že to příbuzní vědí, ale protože nemají patřičné doklady, které by uvedení změny v evidenci umožnily, tak to neřeší.

Je stále mnoho kdyby, co když a proč. Někdo dokonce může namítnout, k čemu nám statistika je, ale... Není čas od času zajímavé, podívat se a srovnat postupné změny třeba počtu obyvatel? Přesto, že čísla jsou pouze „orientační“.

POČET OBYVATEL V LANŽHOTĚ. ZDROJ - OFICIÁLNÍ STRÁNKY ČESKÉHO STATISTICKÉHO ÚŘADU.									
rok	stav k 1.1.	narození	zemřelí	přistěhovaní	odstěhovaní	přírůstek přírodní	přírůstek migrační	přírůstek celkem	stav k 31.12.
1971	3 927	57	49	45	98	8	-53	-45	3 882
1972	3 882	67	51	54	92	16	-38	-22	3 860
1973	3 860	67	42	72	87	25	-15	10	3 870
1974	3 870	65	42	71	99	23	-28	-5	3 865
1975	3 865	73	48	50	79	25	-29	-4	3 861
1976	3 861	62	47	81	90	15	-9	6	3 867
1977	3 867	66	37	67	46	29	21	50	3 917
1978	3 917	79	44	70	53	35	17	52	3 969
1979	3 969	78	56	74	68	22	6	28	3 997
1980	3 997	62	53	44	70	9	-26	-17	3 980
1981	3 948	50	58	38	43	-8	-5	-13	3 935
1982	3 935	52	51	61	80	1	-19	-18	3 917
1983	3 917	50	55	46	60	-5	-14	-19	3 898
1984	3 898	58	52	36	69	6	-33	-27	3 871
1985	3 871	53	45	46	58	8	-12	-4	3 867
1986	3 867	51	68	40	48	-17	-8	-25	3 842
1987	3 842	40	47	62	52	-7	10	3	3 845
1988	3 845	46	53	47	57	-7	-10	-17	3 828
1989	3 828	62	42	46	56	20	-10	10	3 838
1990	3 838	50	50	50	76	0	-26	-26	3 812
1991	3 766	58	60	76	80	-2	-4	-6	3 760
1992	3 760	54	61	47	68	-7	-21	-28	3 732
1993	3 732	51	42	82	38	9	44	53	3 785
1994	3 785	50	56	62	56	-6	6	0	3 785
1995	3 785	40	31	45	49	9	-4	5	3 790
1996	3 790	27	32	57	63	-5	-6	-11	3 779
1997	3 779	35	38	67	24	-3	43	40	3 819
1998	3 819	33	41	62	55	-8	7	-1	3 818
1999	3 818	33	41	70	43	-8	27	19	3 837
2000	3 837	29	38	40	49	-9	-9	-18	3 819
2001	3 781	37	47	67	69	-10	-2	-12	3 769
2002	3 769	30	45	60	96	-15	-36	-51	3 718
2003	3 718	36	42	66	65	-6	1	-5	3 713
2004	3 713	38	39	68	45	-1	23	22	3 735
2005	3 735	34	52	55	61	-18	-6	-24	3 711
2006	3 711	25	38	86	68	-13	18	5	3 716
2007	3 716	35	39	83	45	-4	38	34	3 750
2008	3 750	42	40	59	47	2	12	14	3 764
2009	3 764	33	44	49	56	-11	-7	-18	3 746
2010	3 746	32	40	63	76	-8	-13	-21	3 725
2011	3 755	29	33	51	45	-4	6	2	3 757
2012	3 757	23	36	52	38	-13	14	1	3 758

o čem se mluví? protipovodňová ochrana

Pouze drahý projekt?

*Za OS Soutok Lanžhot
a lesní úsek Tvrdonice Antonín Hostina*

Už se o protipovodňové ochraně mnoho namluvilo, ale doposud není jasné, jaké výhody pro město Lanžhot toto protipovodňové opatření donese.

Proto mi dovoluete zamyslet se nad tímto celých dílem od počátku. Předem musím přednést, že se jedná o můj subjektivní názor opřený o skutečnosti, kterých jsem byl účasten.

Vše začalo někdy v roce 2005, kdy Ctirad Petrla přišel s návrhem revitalizace járků kolem Lanžhota. Návrh byl předložen zastupitelstvu města (dále jen zastupitelstvo) a dne 15. 12. 2005 byl jednohlasně schválen. Na vypracování projektu zastupitelstvo uvolnilo z rozpočtu města částku 100 000 Kč. Vypracování projektové dokumentace bylo zadáno firmě A.KTI, s.r.o., Ing. Zlatuška.

Další záznam o tomto projektu je ze dne 7. 9. 2006, kdy se na zastupitelstvu v bodu různé dotazoval Petr Uhlíř na průběh příprav revitalizace járků v k. ú. Lanžhot. Na tuto otázku dostal jednoznačnou odpověď od Ctirada Petrly, cituji – **Ještě letos by mělo dojít k realizaci. Vše je přichystáno.** Na stejném jednání zastupitelstva, (cituji) **Bc. Antonín Šesták - děkuje městu Lanžhot za podporu projektu „Ratajka“.** **Projekt byl hodnocen jako nejlepší v této kategorii. Dotace na tuto akci bude poskytnuta ze strukturálních fondů EU.**

konec citace (revitalizace járků měla navazovat na projekt „Ratajka“).

Další záznam k projektu je z jednání zastupitelstva ze dne 8. 3. 2007, bod č. 12, Protipovodňová ochrana města – návrh předkládá starosta, cituji – **V letech 2004 a 2005 bylo rozhodnuto o obnovení starých toků a vyčištění stávajících. Tato akce byla nazvána „Protipovodňová ochrana města“. Byla vypracována studie. Povodí Moravy navrhlo, aby z Čaje od Jazérka po Kyjovku byla vybudována hráz. Jednáno bylo i se zástupkyní KrÚ JmK Ing. Hubáčkovou, které se tento plán líbí. Zatím se ke studii vyjadřovali všichni kladně. Cena projektu asi 730 tis. Kč, z toho 500 tis. Kč by zaplatil KrÚ JmK. Celá akce má potom stát okolo 15 mil. Kč, z čehož 90 % by byla dotace u Ministerstva životního prostředí. Obec by to stálo 1,5 mil Kč** – konec citace. Tento přesvědčivě předložený bod byl zastupitelstvem schválen a zastupitelstvo dalo souhlas k vypracování projektu a to bez předložených podkladů, ze kterých je zřejmé, k jaké zásadní změně dochází. Priorita „Zavezení járků“ se ztrácí a následně stále více utichá. Navíc starosta zastupitelům neříká pravdu o zadání projektu. Podnět k budování hráze vzešel od města Lanžhot jako zadavatele, Povodí Moravy, s. p. je žadatelem o dotace. O částce za projekt ve výši 730 tis. Kč se nehlasovalo.

Další záznam k projektu je z jednání zastupitelstva ze dne 25. 6. 2008, bod č. 10,

Různé – informace starosty, cituji – **Projekt protipovodňové ochrany je odeslán na posouzení. Ministerstvo životního prostředí nemá námítky. Čeká se na hodnocení strategického experta, který ho ještě neposoudil.** – konec citace.

Další záznam k projektu je z jednání zastupitelstva ze dne 29. 10. 2009, bod č. 7a, Smlouva o účasti na PROGRAMU 129 120 protipovodňová opatření – předkládá starosta. Starosta předložil zastupitelstvu koncept smlouvy mezi Povodím Moravy a navrhovatelem, tj. Městem Lanžhot. Návrh smlouvy vymezuje povinnosti navrhovatele, které byly projednány na Povodí Moravy za účasti starosty a projektanta Ing. Zlatušky. Byly vymezeny případné vícepráce, které by byly hrazeny z podpory.

K zásadním změnám v pohledu na protipovodňovou ochranu (dále jen PPO) dochází se zvolením nového zastupitelstva v roce 2010 a krokem, kdy se do celé PPO vložilo občanské sdružení „Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice“ a majitel přilehlého pozemku Petr Uhlíř, kterému PPO ochrana přímo ohrožuje jeho majetek.

Důvodů je několik:

- nejedná se o ochranu města Lanžhot, ale města Břeclav,
- starosta města Lanžhot podepsal nevýhodnou smlouvu s Povodím Moravy, s. p., ve které se Město Lanžhot zavazuje k doživotní údržbě hráze z finančních prostředků města a přebírá za dílo odpovědnost,
- v projektu se už nemluví o revitalizaci járků,

- dojde k vytvoření poldru, který bude zaplavován vodou z Břeclavi,
- nikdo nejednal s majiteli pozemků v lokalitě PPO,
- projekt z 15 mil. Kč se vyhoupl na 30 mil. Kč – čímž se zvýšila i spoluúčást města Lanžhot na tomto projektu,
- projekt nemá žádný ekonomický ani jiný význam pro město Lanžhot,
- dojde k znehodnocení a nepojistitelnosti pozemků v katastru Lanžhota,
- nastanou vážné problémy při stavebním řízení,
- projekt významným způsobem poškozuje zájmy TJ Sokol Lanžhot.

Další záznam k projektu PPO je z jednání zastupitelstva ze dne 20. 12. 2010, bod č. 15, Smlouva o účasti na projektu 129 120 -PPO – předkládá starosta. Byla předložena smlouva. Pět zastupitelů se zdrželo hlasování.

Další záznam k projektu je z jednání zastupitelstva ze dne 28. 4. 2011, bod č. 7a, Návrh na zastavení prací na protipovodňových projektech – předložil zastupitel Mgr. Antonín Hostina – zastupitelstvo hlasovalo o zamítnutí návrhu předkladatele – pro 12, proti 4, zdrželi se 4.

Další záznam k projektu PPO je z jednání zastupitelstva ze dne 22. 9. 2011, bod č. 13a, Dodatek č. 1 ke smlouvě o účasti na programu 129 120 na akci „Protipovodňová ochrana města Lanžhot II. etapa“. Jednalo se o posunutí termínu výstavby protipovodňových hrází z důvodu nedostatků v projektu. Hlasování 10 pro, 5 proti, 4 se zdrželi.

Při tomto projednávání už bylo vidět, že zastupitelé postupně chápou nesmyslnost budování hráze. Na tomto zasedání zastu-

pitelstva se vyjádřil zastupitel Petr Uhlíř, že celé toto dílo považuje za zneužívání dotací EU a označil starostu za toho, kdo celé jednání vyvolal. Starosta se proti tomuto tvrzení ohradil, cituji – **To, co Petr Uhlíř říká, není pravda. Naopak – s tím, aby se tato stavba zrealizovala, přišlo Povodí Moravy, ne starosta ani nikdo z rady.** – konec citace. Na základě této informace Občanské sdružení Soutok Lanžhot osobně i písemně kontaktovalo generálního ředitele Povodí Moravy, s. p., Ing. Radima Světlíka a žádalo jej o vyjádření k této problematice. Dne 4. 10. 2012 přišla odpověď, ve které osobně generální ředitel Povodí Moravy, s. p., Ing. Radim Světlík odpovídá, cituji – **Návrh na vybudování protipovodňového opatření (hráze a dalších stavebních objektů) vzešel z města Lanžhot, které také zajistilo zpracování dokumentace pro vydání územního rozhodnutí a dokumentace pro vydání stavebního povolení. Pokud bude vybudována ochranná hráz podél obce, bude možné v budoucnu zrušit nebo snížit část stávajících hrází podél řeky Dyje. Získá se tím větší inundační území pro rozliv, dojde ke snížení hladiny v ohrožovaném korytě toku a sníží se tak riziko zaplavení části města Břeclav při extrémní povodni** - konec citace.

Zde se nabízí plno otázek:

- Proč chráníme město Břeclav z našich prostředků, když podle tvrzení vedení města Břeclav o naše protipovodňové opatření nestojí?
- Proč vyhazujeme finanční prostředky města Lanžhot za projekt?

- Kde se ztratil původní záměr revitalizace járků?
- Nebude lokalita Lanžhot semenišťem komárů a dalšího obtížného hmyzu?
- Kam odeče voda ze zaplavených polí, když bude celý poldr ohražovaný?

Na podnět OS Soutok svolal starosta František Hrnčíř dne 19. 2. 2013 veřejné zasedání, na které přizval projektanta firmy PÖYRY Ing. Štěpánka, pracovníky Povodí Moravy, s. p. Ing. Pehala a Ing. Wágnera, kteří měli občany seznámit a přesvědčit, proč přistoupit na budování protipovodňové ochrany Lanžhota, potažmo Břeclavi. Představení projektu bylo pro nezasedlé občany nesrozumitelné a nebylo zřejmé, o čem vlastně jde.

Dle našeho tvrzení má projekt vážné nedostatky. Za hlavní a zásadní nedostatky projektu považujeme: **projekt řeší způsob zaplavení území Lanžhota vodou z Dyje od Staré Břeclavi, ale neřeší, jak vodu z lanžhotského katastru odvede zpět do koryta Dyje po povodni.**

Celé vystoupení odborníků na vodu výstižně shrnul Marek Uhlíř, když celé jednání přirovnal k předváděčce na hrnce: **Kupte si hrnec dneska, zítra bude stát dvakrát tolik!** V řeči odborníků na vodu: **My vám hráz nenutíme, ale až vás zatopíme, tak si nestěžujte.** Toto byly argumenty, se kterými mezi občany Lanžhota přišli odborníci na vodu.

Naše občanské sdružení „Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice“ není proti protipovodňové ochraně, ale požaduje zásadní změnu projektu. V první řadě musí Povodí Moravy, s. p. a projektant řešit vyčištění koryt řek, kterými se bude voda ze zaplavených pozemků odvádět

(Zavezený Járek, Kyjovka a Svodnice a Caja) a systém přečerpání vody zpět do Dyje z nejnižších položených pozemků lokality Lanžhota a až v druhé řadě řešit odlehčení Dyje zaplavením pozemků lanžhotského katastru.

Z toho, co nám odborníci na vodu předvedli, bylo zřejmé, že jim Lanžhot na srdci neleží a žádný z nich v místech, kde má dojít k záplavám nebyl. Podle našeho názoru byl projekt tvořen od stolu s cílem získání dotací z EU. Odpověď odborníka na vodu, že se bude voda po záplavách odčerpávat mobilními čerpadly zpět do Dyje je nedůstojná a ponižující.

Počkáme, až přijde voda?

(reakce na článek „Pouze drahý projekt?“)

František Hrnčíř, starosta města

Protože se poslední dobou objevuje kolem řešení protipovodňové ochrany Lanžhota mnoho otázek, polopravd, a dokonce i lží, dovoluji, abych je uvedl na pravou míru.

Lze jen těžko pochopit, že za situace, kdy vám někdo něco prospěšného nabízí téměř zadarmo, jistá skupina lidí, z nichž shodou okolností většinu tvoří členové tzv. „lanžhotské opozice“, je tak vehementně proti.

Nejprve několik vět k historii řešení naší protipovodňové ochrany. V roce 2004 nechalo město Lanžhot zpracovat studii s názvem „Protipovodňová ochrana města Lanžhot“. V této studii je popsán stávající stav území a toků okolo zastavěné části města a jsou obecně navržena opatření, která by mohla vést ke zvýšení protipovodňové ochrany zastavěné části města a dalších pozemků se stavbami a opatřeními, jejichž zastopením při povodni by mohlo mít výrazně

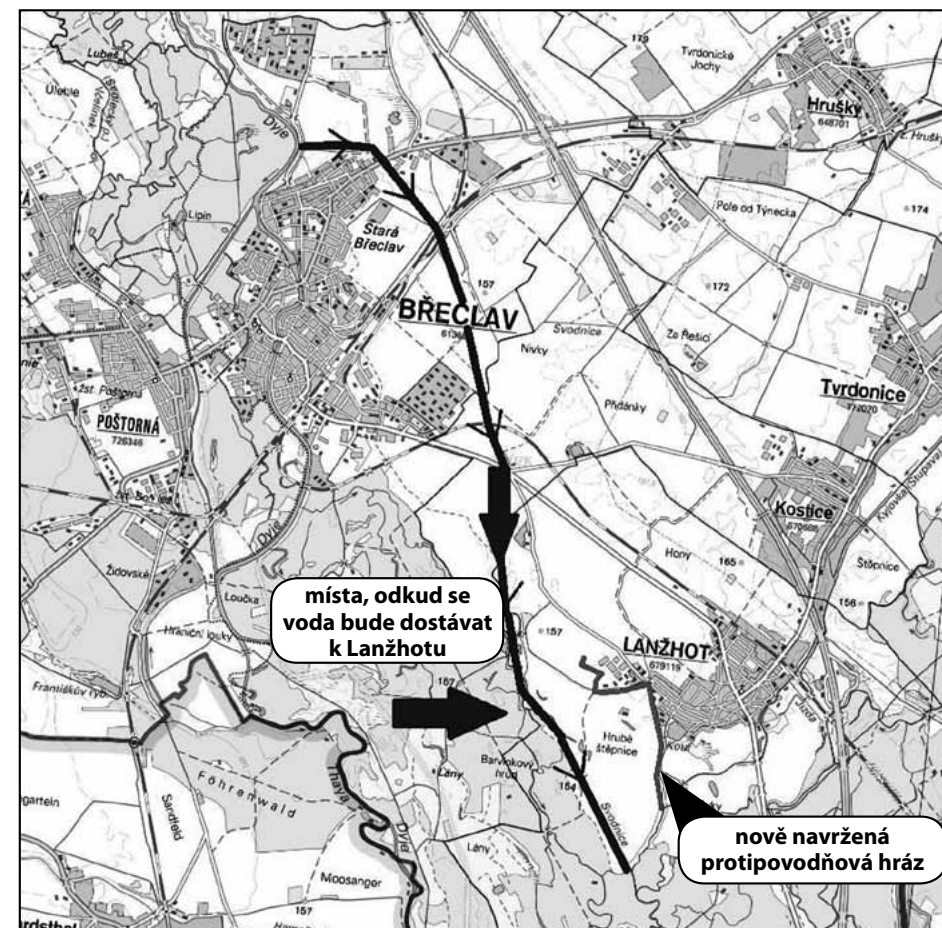
Navíc plánovaná hráz je položena tak vysoko, že ve chvíli kdy voda dojde až k hrázi, tak bude většina rodinných domků vytopena spodní vodou, jak správně poznamenal František Tureček – předseda ZD Pomoraví.

Občanské sdružení nechce vystupovat pouze jako odpůrce. Po konzultaci s oponenty z řad odborníků na vodu nabízíme řešení protipovodňové ochrany Lanžhota, se kterým předstoupíme před vedení Povodí Moravy, s. p., a návrh taktéž předložíme k posouzení zastupitelům města Lanžhot.

negativní vliv na majetky obyvatel a provoz infrastruktury.

Po odevzdání studie probíhala nad ní debata a město Lanžhot stanovilo naléhavost jednotlivých navržených opatření a koordinovalo je s finančními možnostmi městského rozpočtu a jeho výhledu. Prioritou města bylo od počátku odbahnění (obnovení průtočnosti) koryta Kyjovky pod Lanžhotem. Odbahnění však naráželo na nesouhlas Státní správy ochrany přírody a ani jednání starostů Regionu Podluží, kterých se odbahnění Kyjovky týká, na krajském úřadě v Brně s ním nepřineslo souhlas.

Jako jedna z možností se jevílo obnovení Zavezeného Járku jako obtokového koryta řeky Kyjovky. Obnovením průtoku Zavezeného Járku a následným zachováním přenosu vodních živočichů by mohl vzniknout paralelní tok a biotop, který by umožnil dočasné snížení hladiny Kyjovky a umožnil odbahnění.

V roce 2006 bylo zadáno zpracovat dokumentaci pro územní řízení zprůtočnění Zavezeného Járku. Začátkem roku 2007 vypsala krajský úřad JMK výzvu k podání žádosti o dotaci na projektovou přípravu stavby protipovodňové ochrany. Navíc jsme se v této době dověděli, že se uvažuje o změně způsobu protipovodňové ochrany města Břeclav. Protože jižní část zastavěné části Lanžhota je při povodních zaplavována, mohlo by při stoleté vodě dojít k zaplavení Kouta, sběrného dvora, ČOV a voda by sahala až pod

Komárnov. Proto zastupitelstvo rozhodlo, že využijeme dotace a necháme zpracovat projektovou dokumentaci na novou ochrannou hráz na pravém břehu melioračního přítoku Kyjovky od Lanžhota (Malá Caja). Projekt byl nazván „Protipovodňová opatření Lanžhot – II. etapa“ a byl rozdělen na dva stavební objekty: Zavezený Járek a ochrannou hráz podél Malé Cajy.

S takto zpracovanou žádostí jsme na krajském úřadě uspěli a získali dotaci ve výši 500 000 Kč. Na základě toho jsme nechali

vypracovat projektovou dokumentaci všech stupňů. Byl zpracován projekt na vybudování hráze podél Malé Caje a revitalizace (vyčištění) Zavezeného Járku. Takto zpracovaný projekt byl schválen všemi zainteresovanými organizacemi jako Agentura ochrany přírody a krajiny Brno, CHKO Pálava, Lesy ČR, Povodí Moravy a další. Poté byl dle podmínek dotace zaslán na posouzení strategického experta Ministerstva zemědělství, který následně projekt doporučil k realizaci.

Není pravda, že prioritou Zavezeného Járku se ztrácí. Zavezený Jarek je od počátku součástí projektu. Občanské sdružení Soutok neustále uvádí zavádějící informace, které tímto vyvracím:

Hráz podél Malé Caje samozřejmě chrání Lanžhot, rodinné domy v Koutě, sběrný dvůr a ČOV. Jakou ochranu si zvolí město Břeclav, neovlivníme. A co obce, které leží od Břeclavi směrem k Novým Mlýnům, také budují poldry pro Břeclav nebo chrání v první řadě sami sebe tak jako my?

Smlouva s Povodím Moravy není nijak nevýhodná, ano budeme hráz udržívat, ale náklady jsou minimální a dle našeho odhadu nepřesáhnou částku 20 tis. Kč ročně.

Projekt má od začátku dvě stavby: hráz podél Malé Caje a revitalizaci Zavezeného Járku. Náklady na realizaci projektu jsou ve výši asi 29 mil. Kč a je na ně 100% dotace. Spoluúčast města Lanžhot je nulová.

Naopak projekt má ekonomický význam pro zemědělce, kteří v této lokalitě obhospodařují pozemky tím, že ornice, která se musí pod hrází odstranit, se použije na vyrovnaní snížených částí polností, které jsou neustále podmočeny, a tím pádem neúrodné. Tímto vyrovnaním se zvýší užitková plocha až o 5 ha. V případě, že přijde povodeň na území, které bude ohrázováno, hradí škodu stát.

V případě povodni, když nebude ohrázováno, vybudováno, stát odpovědnost nepřebírá a záleží jenom na pojišťovně, jestli ztrátu zemědělcům uhradí. Při opakované povodni již pojišťovna nic hradit nebude, stát ano.

Z výše uvedeného jasně vyplývá, že vybudováním hráze dojde naopak ke zhodnocení pozemků!

K problémům při stavebním řízení v této lokalitě nemůže dojít, protože podmínky pro výstavbu se zbudováním hráze nezmění.

Poškození zájmů TJ Sokol Lanžhot v této lokalitě je naprostý nesmysl, neboť zde žádné zájmy nemá.

Ochranná hráz kolem lesa se v žádném případě odstraňovat nebude. Hráz podél Dyje od Soutoku až po Břeclav se navyšuje o 25 cm a zpevňuje se její koruna. Jestli se u Břeclavi bude, nebo nebude odstraňovat nějaká hráz, o tom my nerozhodujeme. Je přece na vedení břeclavské radnice, na jaká protipovodňová opatření přistoupí. Určitě si nenechají město zatopit vodou.

Z dalších otázek je patrné, že občanské sdružení Soutok neví, jak dnes odtok vody funguje, že voda po povodni odtéká zpět do Široké Caje a že u ní a u Vagonky jsou čerpací stanice, kterými zemědělské družstvo odčerpává spodní vodu a které se v případě potřeby dají rozšířit. Odčerpání vody mobilním čerpadlem z Malé Caje u Vagonky do Kyjovky, pokud by nestačila čerpadla čerpací stanice, která v těchto místech stojí, by mohlo přicházet do úvahy jedině při extrémní povodni, pokud by přišla. Podobným čerpadlem vyčerpávají rybáři vodu z rybníka před výlovem.

Spodní voda v rodinných domcích bude vždy, jestli hráz bude, nebo nebude s tím rozdílem, že když nebude hráz, budou mít

občané v Koutě vodu nejen ve sklepě, ale i na dvoře.

O uspořádání veřejného projednávání protipovodňové ochrany rozhodla rada města 23. ledna. Ode mne se předseda občanského sdružení Soutok dověděl, že veřejné projednávání připravujeme a přesto 7. února napsal článek, ve kterém se chlubí, že toto projednávání bylo svoláno na jejich nátlak, což není pravda.

Odborníci z Povodí Moravy nám nepřišli nic diktovat ani nařizovat, prostě nás seznámili s tím, co nás čeká při stoleté vodě a jak tomu čelit. Jak máte odpovídat a podat vysvětlení na dotazy typu „Proč chcete zatopit průmyslovou zónu?“ (která přitom leží mimo dosah zátopy) a podobně, když tazatelé

argumenty ani slyšet nechtějí a prosazují si vlastní názory.

Je také vidět, že zástupci občanského sdružení Soutok, vůbec nic neví o systému dotací, jak funguje, co je pro to třeba udělat a že čím dříve se o dotaci požádá, tím dříve a ve větší výši se dostane. Dnes je tato dotace ve výši 100 %, jak jsem již zmiňoval. Jelikož finančních prostředků ubývá a žádostí přibývá, může se stát, že za rok budeme muset dát třeba 10 až 20 % ze svého rozpočtu, a to by bylo pár milionů. Kde je, pánové z o. s. Soutok vezmete, když teď si vymýšlíte nesmyslnosti a hraje si na odborníky? Ano, dnes nás to nestojí nic, zítra jen „pár“ milionů.

Známe všechna pro a proti?

*Filip Šálek a Ilona Vybíralová,
členové občanského sdružení Lužánky*

V posledních měsících se v Lanžhotě živě diskutuje nad připravovanou studií „Protipovodňová opatření v povodí řeky Dyje“. Nesouhlas některých občanů vedl k iniciování petice proti navrženému řešení. Otázky a pochybnosti mělo vyvrátit veřejné projednání, které se uskutečnilo 19. února tohoto roku. Při veřejném projednání měli zástupci Povodí Moravy a projektanti možnost občanům Lanžhota projekt představit. Přes představení důvodů a vyvrácení rizik protipovodňových úprav, otázky a původní příčiny nesouhlasu stále trvají. Nadále se ozývají hlasy, proč je potřeba cokoli budovat, když voda z Dyje u Lanžhota nikdy nebyla a proč by se na lanžhotských polích měl budovat poldr pro Břeclav, který navíc

může být spojen s vyšším výskytem komárů?

Pojďme si tedy ve zkratce představit připravovanou studii a pokusit se znova pochopit důvody, které některé z nás vedli k podepsání petice a vedou k obavě před navrženou protipovodňovou ochranou.

Něco málo o studii

Povodí Moravy si zadalo zpracování studie, která řeší protipovodňová opatření v povodí řeky Dyje od Novomlýnských nádrží až po soutok Dyje s Moravou. Cílem je zajistit ochranu **zastavěného území** celé dotčené oblasti proti stoleté povodni. Stoletá povodeň však neznamená, že se zde objeví jen jednou za sto let, jak je mnohdy tento pojem chápán. Součas-

tí protipovodňové studie je navyšování a na některých místech rušení stávajících hrází, budování nových, čištění odvodňovacích příkopů, budování nových technických objektů a v neposlední řadě i pročištění a zprůtočnění odstavených meandrů řeky Dyje.

Jak se záměr dotkne Lanžhota

Jak bylo uvedeno v textu výše, protipovodňová ochrana je zaměřena na široké území od Nových Mlýnů až po soutok Dyje s Moravou. Jen část z těchto opatření se dotkne města Lanžhot. Součástí protipovodňové ochrany Lanžhota má být vybudování ochranné hráze podél Kazůbkové cesty, která má navázat na plánovanou hráz podél Malé Caje. Hráz má primárně chránit proti stoleté povodni, která by mohla přijít od lesa (obory Soutok) a částečně i proti vodě, která by měla být přepouštěna nad Břeclaví z řeky Dyje směrem k Lanžhotu a Svodnici pak odváděna do Kyjovky pod Lanžhotem.

Byla, nebyla, možná bude

Jeden z argumentů proti návrhu protipovodňové ochrany Lanžhota zní: Voda zde nikdy nebyla, tak proč zde vůbec stavět hráz a utrácet veřejné finance? Je potřeba si uvědomit, že v České republice najdeme mnoho míst, o kterých se do roku 1997 a 2001, kdy proběhly dvě velké stoleté povodně na severní Moravě a ve středních a severovýchodních Čechách, tvrdilo to samé. Do současnosti dosáhl průtok vody v řece Dyji maximálně desetileté povodně. Vody této povodně se k Lanžhotu nedostaly, otázkou zůstává, zdali bude mít město Lanžhot takové štěstí při padesátileté nebo stoleté povodni.

Jako dnes si pamatuji, jak mnozí postižení povodní v roce 1997 a 2001 naříkali nad tím, proč se nepodnikla včasná opatření, která by zabránila takovým škodám. Na druhou stranu můžeme vidět, jak náročné a zdlouhavé může být tahle včasná opatření prosadit.

Lanžhot v tom není sám

Je důležité ještě jednou zdůraznit, že hlavním úkolem protipovodňových opatření je ochrana zastavěného území, tzn. všech druhů budov a veřejné infrastruktury. Aby byla protipovodňová opatření účinná, je potřeba je řešit komplexně v celém prostoru povodí. Studie protipovodňových opatření je cílena tak, aby v hustě zastavěném území hledala místa, kam je možné velkou vodu „bezeškodně“ odvést a ochránit tak obydlí a majetky lidí.

Tento způsob protipovodňové ochrany není ničím novým a už několik desítek let funguje v okolí Rakvic, Lednice a dalších obcích, kde se z důvodů ochrany nejen zastavěného území Břeclavi, přepouští velká voda do lužních lesů a na zemědělské pozemky těchto obcí (o náhradu ušlého zisku na úrodě lze dodatečně požádat stát).

I v Rakvicích, Lednici a dalších obcích v blízkosti Dyje stejně jako je nově plánováno v Lanžhotě, jsou vystavěny poldry, tzv. ohrazované území, které limitují případný rozliv vod směrem k zástavbě a zároveň zpomalují odtok povodně.

Je pravdou, že plánovaná výstavba hrází, které by měly vzniknout při západním okraji města Lanžhot, má za úkol zabránit rozlivům stoleté povodně z Dyje směrem od lesa, ale i vody, která bude před Břeclaví přepouštěna na pole směrem k Lanžho-

tu. A právě to je mnohým trnem v oku. Zaznívá tedy již avizovaná otázka, proč bychom měli stavět poldr pro Břeclav?

Pro mne osobně je dostatečným argumentem ochrana něčího obydlí. Ostatně kdo ví, kam se přestěhují moje děti, nebo dokonce já. Jednou bych mohl být i za tato opatření vděčný. Pokud někdo uvažuje čistě sobecky a o svém vlastním prospěchu, a nevidí výhody obecných opatření, dovolím si malé přirovnání. Asi bychom těžko dojeli za 23 minut do Brna, kdyby všechny obce a města na trase Břeclav - Brno řekly, že dálnici nechťejí, a asi bychom si museli na katastru Lanžhota zbudovat vlastní skládku komunálního odpadu, kdyby obec, kam je odpad odvážen, řekla, že náš odpad nepřijme.

Je normální, že jedno město a obec pomáhá druhému, někde vznikne dálnice, jinde skládka a někde jenom poldr.

Komáři, všude samí komáři

Při sbírání podpisů pod petici proti protipovodňovým opatřením stačilo mnohdy říct: Nechcete v Lanžhotě komáry? Tak podepište! No a podpisy se jenom hemžily. Obava z přítomnosti komárů ve městě, které sousedí s lužními lesy a kde komáři jsou každoročním folklórem, může být na místě, avšak je potřeba dodat:

Voda na lanžhotských polích, která by mohla sloužit jako potenciální líníště komárů, bude přítomna maximálně jednou za několik desítek let a početnost komárů by se výrazně odvíjela od délky trvání a ročního období povodně. Pokud by povodeň přišla na jaře, lze předpokládat, že vody na polích vyschnou dříve, než larvy komárů stačí dokončit svůj vývoj.

Hlavním líníštěm komárů tedy nadále zůstanou naše nedaleké lužní lesy, kde se komáři lhnou každoročně a několikrát do roka.

Lanžhot zachráníme

Hlavní slova nesouhlasu s protipovodňovými opatřeními zaznívají od opozičních zastupitelů Lanžhota. Od kterých bych já, jako místní občan, očekával věcnou a konstruktivní kritiku plánovaných opatření. Místo toho slyším jen argumenty, které mají v Lanžhotčanech vyvolat dojem, že jim má být ublíženo a jen oni (opoziční zastupitelé) bojují za jejich práva. Za získáváním podpisů pod petici ještě před samotným veřejným projednáním, vidím spíše osobní zájmy než chvályhodný boj za naše práva. Petici podepsala dokonce i moje mamka, která, když jsem se zeptal, zda ví, co podepsala, neměla tušení (určitě nebude jediná). Proto apeluji na občany Lanžhota, aby se neukvapovali ve svém rozhodování a dříve než cokoliv proti studii podepíší, věnovali pár minut času jejímu prostudování. K dispozici je v elektronické podobě na:

<https://www.dropbox.com/sh/580oi4sv5v707c3/s3toLZhKZO>

Já osobně si vážím lidí, kteří se snaží pro naše město něco udělat a mají za sebou potřebné vzdělání nebo schopnost naslouchat. Zaslepenost prezentovaná zastupiteli na konci veřejného projednání, kdy přes veškerou argumentaci projektantů, kategoricky a jednoznačně prohlásili „my vám stejně nevěříme“, může někdy napáchat více škody než velká voda na lanžhotských polích.

Díkovzdání

Josef Jožulka Uher

Rád bych touto cestou poděkoval všem, kteří mi osobně, po telefonu, písemně, ve zpravodaji, v rozhlase a televizi blahopřáli k mému životnímu jubileu. Chci tím dát na vědomí, že si každého takového projevu velmi vážím a s úctou jsem jej přijal. A vůbec se třeba nehněvám na ty, kteří zapomněli. Právě kvůli nim bych rád dodal toto:

Nikdo z nás nemá žádnou zásluhu na tom, že se narodil. Stejně jako na tom, jakého věku se dožil. Kvůli prvému a ani druhému neměl by být oslavován, někdy s pošetilou pompou. V případech jedinců něco mimořádného tvořících a touto tvorbou lidské

společenství kladně obohacujících, ať se jakékoliv oslavování vztahuje především na jejich dílo. Pro takovou pozornost je vhodný každý všední den a ne pouze nějaké to občasné jubileum. Tvůrčí dovednost si žádný její nositel nevypěstoval sám, nýbrž talent pro ni obdržel jako genové dědictví od svých nejbližších, ale i nejvzdálenějších pokrevních předků. Nemá proto být proč pyšný, nemá proto být proč oslavován, někdy až ve smyslu adorace.

„Jsou-li to nikoli jmění či předkové zvuchého jména, nýbrž řádnost a duch, co nám velikost dá.“ (OVIDIUS)

Slunovrat

Jožka Tureček

*Dny březnové se chýlí k slunovratu
kdy jaro – vesna ze sna budívá se
S hrstí paprsků dost podobným zlatu
rozpučí luhy k mnohaslibné kráse*

*Slibuje teplo Bezpočetnost vůní
když květům dává příležitost kvést
Postarším lidem dřímát na výsluní –
těm které neláká nekonečnost cest*

*Snad každá dívka sáhne do šatníku
aby vytáhla dost průhlednou blůzku
Až hravá půjde jak bývá ve zvyku
vábit chlapce na prvo jarní schůzku*

*Na hrázích kde tráva a jívý raší
halenky vzdušné hladit bývá snazší*

foto: autor

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Milí čtenáři městského zpravodaje,

možná někteří z vás četli na konci února Břeclavský deník, kde je otištěno pár vět z telefonátu redaktora se mnou v článku „Odchod papeže? Cítím rozechvění, říká kněz“.

Ano, začátek postní doby poněkud předčasný a bleskový otřásl všemi, byť ne každý stejně. Rozhodnutí Benedikta XVI. však nepochybně zapadá do tohoto liturgického období Roku víry. K duchovní obnově snad papež ani nemohl vybídnout mocnějším a přitom mírumilovnějším způsobem. Každý tak byl postaven před zásadní otázky víry, svého vztahu k církvi a k Bohu, dokonce i mnozí z těch, kteří se za věřící nepokládají, byli krokem Benedikta XVI. osloveni a pohnuti.

Papežův krok tak opět boří zažitá schémata těch, co rádi nálepkují duše politickými kategoriemi. Vzdání se petrovske služby bylo od začátku pontifikátu bráno Benediktem XVI. v potaz, což nejvýmluvněji ukázal před třemi roky, kdy při návštěvě zemětřesením postižené Aquily, přišel darovat své vlastní papežské pallium na hrob Celestina V. (28. dubna 2009), papeže, který roku 1294 po pěti měsících pontifikátu odstoupil a je tam pochován. Jeho jméno bylo v souvislosti a odchodem papeže zmínováno, ale málo se v souvislosti se svatým Celestinem V. mluvilo o tom, jak zemřel. Byl totiž svým nástupcem Bonifácem VIII.

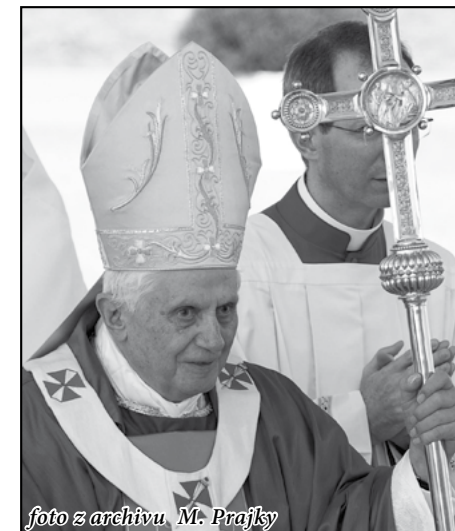

foto z archivu M. Pražsky

uvězněn na hradě Fumone, nedaleko Frosinone, asi 100 km na jih od Říma, kde byl uvržen do kobky, která měřila 80 cm x 2,5 metru a neměla střechu, což při nadmořské výšce 800 metrů dokresluje představu o tom, jaké životní podmínky tam panovaly. Ve věku 86 let zde tento odstoupivší papež žil neuvěřitelných 10 měsíců pod nejpřísnějším dozorem, bez vycházek a za občasného přidělu jídla. Zámek Fumone i kobku je možné navštívit, což učinili během svých pontifikátů papežové Pavel VI., který těsně po skončení Druhého vatikánského koncilu nechal ve zdejší kobce zřídit miniaturní oltář, i blahoslavený Jan Pavel II. Dnešní časy jsou ovšem jiné, jak všichni vědí.

28. 2. 2013 odpoledne před 17. hodinou se svatý Otec rozloučil s Vatikánem a odebral se vrtulníkem do papežské rezidence v Castel Gandolfo. Tady potom kolem půl šesté večer oslovil Benedikt XVI. z balkonu rezidence tamější obyvatele, kteří čekali na náměstí a bouřlivě jej přivítali:

„Děkuji, ze srdce děkuji.

Draží přátelé, jsem šťasten, že jsem zde s vámi obklopen krásou stvoření a vašimi sympatiemi, které mne velmi těší. Děkuji za vaše přátelství a za vaši lásku.

Víte, že tento den je jiný než předchozí. Už nejsem papež katolické církve, jsem jím jenom do osmé hodiny večer a potom už ne. Jsem prostý poutník, který začíná poslední etapu své pouti na této zemi.“

Nemám v úmyslu se zde zabývat různými vyjádřeními, která jsme mohli sledovat v tisku i ostatních médiích. Rád bych v těchto několika řádcích lanžhotského zpravodaje spíše připomenul několik myšlenek, již emeritního papeže k velikonočním svátkům z jeho homilie ze dne 19. 3. 2008 a popřál vám všem pokojné a radostiplné svátky velikonoční.

První myšlenka z této homilie: Velikonoce představují srdce víry.

Tři velikonoční dny nás přivádějí k jádru křesťanské víry: k utrpení, smrti a vzkříšení

Ježíše Krista. Jsou to dny, které bychom mohli považovat za jeden jediný den: představují srdce a ohnisko celého liturgického roku jakož i života církve.

O Velikonocích vstupujeme do téže atmosféry, jakou prožíval Ježíš kdysi v Jeruzalémě. Chceme v sobě probudit živou vzpomínku na utrpení, které Pán podstoupil pro nás, a připravit se na radostné slavení Zmrtvýchvstání.

A druhá myšlenka: To, co slavíme, je živá realita.

Konat památku Kristových tajemství znamená také žít v hlubokém přilnutí k dnešku v přesvědčení, že to, co slavíme, je živá realita. Přinesme tedy do své modlitby dramatickosti situací, které v těchto dnech sužují mnohé naše bratry a sestry v našem nejbližším okolí, ale i v mnoha částech světa. My víme, že nenávisť, rozdělení a násilí nemají v historickém dění nikdy poslední slovo. Oživme v sobě během těchto dnů onu velkou naději: ukřižovaný Kristus vstal z mrtvých a přemohl svět. Láska je silnější než nenávisť, vítězila a k tomuto vítězství lásky se máme přidat.

S přáním, aby vám tyto myšlenky pomohly v hlubším prožití letošních svátků

Váš otec Josef

Statistika farností za rok 2012

Svatby:	2 (2011 – 1)
Křty:	14 (2011 – 14)
Pohřby:	19 (2011 – 22)
1. sv. přijímání:	7 dětí (2011 – 9)
Náboženství:	46 dětí (2011 – 31)
Svatost nemocných:	celkem 66 farníků, z toho 46 společně při mši sv., 20 samostatně (2011 – 100 farníků, 70 společně, 30 samostatně)

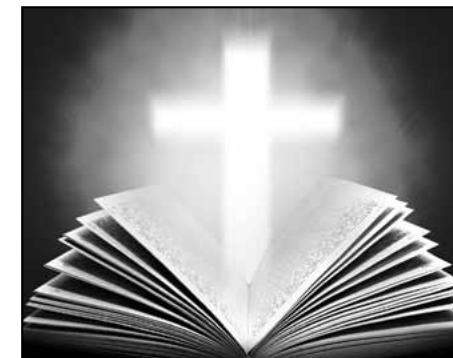
Setkávání nad Bibli

Marie Petřlová

Věřím, že Bible je tím největším darem, který kdy Bůh lidem dal.

Abraham Lincoln

V minulém roce jsme se jednou za 14 dní setkávali nad Bibli. První skupina navštěvovala společenství ve středu večer po mši sv. a druhá ve čtvrtek v 19 hodin. Tyto biblické hodiny byly také součástí přípravy pro ty, kteří přijali svátost biřmování. Na začátku s námi otec Josef probíral obsah Bible, která se skládá ze 73 knih. Ve Starém zákoně se ve 46 knihách dovídáme o událostech před narozením Ježíše Krista. 27 knih Nového zákona popisuje Ježíšovo narození, jeho smrt, zmrtvýchvstání a také život učedníků a počátky církve. Bible byla přeložena do 1 760 jazyků a nářečí, za rok se prodá 10 milionů výtisků. Starý zákon byl napsán většinou v hebrejštině a Nový zákon v řečtině. Svatý Cyril a Metoděj v 9. století museli nejdříve vytvořit písmo a pak přeložili Bibli do staroslověnštiny. Pro nás je významná Bible kralická a Bible svatováclavská. Moderní český ekumenický překlad je z roku 1979. Proč je Bible pro nás tak důležitá, bych řekla pár slovy. Skrze ni k nám promlouvá Bůh. Kdo dovede dobře naslouchat a vnímat, co nám říká, najde v ní všechno, co potřebuje věřící člověk k dobrému životu.

Mimo jiná zajímavá témata jsme se také učili s Bibli pracovat. Otec Josef nám vysvětlil osvědčenou metodu sedmi kroků. Začínali jsme krátkou modlitbou k Duchu svatému. Našli jsme si zadaný text, nejčastěji evangelium z následující neděle, který přečetl někdo z Jeruzalémské Bible a pak někdo jiný z Bible ekumenické. Znovu jsme si přečetli text sami v duchu a řekli jsme slovo nebo větu, která se nám zdála důležitá a oslovila nás. Následovala chvíle tichého rozjímání nad tímto textem. Po tomto rozjímání jsme si sdělovali, co nás upoutalo, jaké poselství obsahovala nějaká věta, jakou jsme cítili naději. Na závěr jsme pronesli děkovnou modlitbu a mohli se věnovat diskusi.

Letos jsme se začali setkávat nad Katechismem YOUCAT.

Za duchovní obohacení, za to, že jsme dokázali lépe porozumět Bibli a za profesionální vedení biblických hodin otcí Josefovi srdečně děkujeme.

Víte, co řeší farní rada?

Hana Tučková, členka farní rady

Poslání farní rady – k hlavním úkolům mimo jiné patří:

- být oporou duchovnímu správci farnosti

- povzbuzovat k dobrým aktivitám ve farnosti, být v kontaktu se správou obce, společenskými organizacemi

- koordinovat činnosti, být příkladem obětavosti

Složení farní rady odpovídá velikosti a stavu farnosti. Základní struktura vypadá takto:

- farář – je vždy hlavou a předsedou farní rady
- ostatní duchovní ve farnosti
- po jednom zástupci řeholních společenství, katolických organizací a hnutí působících ve farnosti
- přiměřený počet členů farní rady je volen farníky předem stanoveným způsobem
- ve farní radě by měly být zastoupeny různé stavy a povolání, věkové skupiny

foto: Jaroslava Bartošová

Farní rada ve farnosti Lanžhot začala pracovat v roce 2003 po příchodu faráře Mgr. Pavla Holešínského do naší farnosti a od té doby nepřetržitě pracuje. Smyslem a účelem založení a fungování farní rady bylo a je plánování a spoluzodpovědnost. V dnešní době je to důležité, neboť ze současné reality se vychází do budoucnosti s představami, jak by měla naše farnost vypadat za tři, čtyři či deset let. To zahrnu-

je prioritní oblasti, na které je třeba se zaměřit a jak při jejich realizaci postupovat.

Jednání farní rady se konají zpravidla 1x měsíčně vždy za téměř 100% účasti členů a faráře. Činnost je zaměřena na práci pastorační (duchovní) i materiální.

Sami se můžete přesvědčit, že ne nadarmo se říká: Je tam práce jak na kostele. Když se na jedné straně s opravami a údržbou skončí, na druhé se může začít znovu. Po náročné opravě střechy kostela a věžní vyhlídky, na které se formou veřejné sbírky finančně podílelo mnoho našich občanů, se nyní pokračuje s celkovou opravou elektroinstalace a osvětlení. Protože elektroinstalace zcela nevyhovuje normám, musí být obnovováno celé vedení, zásuvky a vypínače. Instalaci topení do kostela není možné z důvodu nedostatku finančních prostředků provést ani plánovat. Přístup do kostela pro veřejnost a návštěvníky obce selepší po vybudování mříže u hlavního vchodu v prostoru pod kúrem. Tato mříž bude zčásti prosklená a bude plnit i funkci částečného zateplení. Oprav, které vstupují do popředí, je mnoho. Po dokončení elektroinstalace bude provedena výmalba kostela a fasáda, úprava presbytáře (tj. prostor, kde se slouží mše sv.), neboť tento vůbec neodpovídá požadavkům, dojde k úpravě zpovědnic, opravě vchodových dveří apod. To jsou práce, které je vidět, ale jsou i drobnosti a potřeby – jako zázemí pro uklízečky (byl instalován ohřívač vody v kostele), ozvučení scholy, doplnění vybavení v sakristii a další.

Po stránce duchovní se plánují poutě. V roce je vždy jedna farní pouť – zpravidla na Sv. Hostýn (dušičková poutě), ostatní návštěvy poutních míst jsou spo-

jeny s jinými farnostmi. Pravidelně se jezdí na pouť mužů do Šaštína, 13. května do Žarošic, 5. července do Mikulčic.

Byly organizovány farní dny, kdy se k zábavě a posezení sešli věřící na farním dvoře. V loňském roce jsme se zapojili do Noci kostelů, která měla kladný ohlas, a proto budeme v její organizaci pokračovat i letos. V pátek 24. května se v rámci Noci kostelů uskuteční hry a soutěže pro děti, dále bude probíhat program v kostele i pro nevěřící občany, nebo věřící, kteří do kostela pravidelně nechodí. Program ještě není upřesněn, ale budete s ním včas seznámeni.

Páteční mše svaté jsou zaměřeny pro děti a rodiče. Stále více se do mší zapojuje

dětský sbor – scholička. Zpívání při pátečních a nedělních bohoslužbách je motivuje k vytrvalému nacvičování a opakování písniček.

V loňském roce se scházeli farníci nad čtením úryvků z bible s následným zamyslením, letos je to setkávání se nad katechismem.

Z opakujících se slavností je to příprava před vánočními svátky, postní dobou, Velikonocemi, Božím tělem, akcemi s dětmi a další. Za vším stojí řada nejmenovaných lidí, kteří ochotně a bez nároku na popularitu nebo zviditelnění přiloží ruku i mysl ke zdárnému průběhu i uspokojivému výsledku. Patří jim za to velké Pán Bůh zaplat.

Díky, že pomáháte pomáhat

Jaroslava Bartošová

Letošní Tříkrálová sbírka vynesla sice o něco méně, než tomu bylo v loňském roce – **85 601 Kč** (2012 – 93 906 Kč), ale i tak to bylo hodně a **velké díky patří všem dárcům a koledníkům**. Lanžhot si drží 3. místo po Břeclavi – 135 038 Kč a Velkých Bílovicích – 108 459 Kč. Takové porovnání je ovšem zavádějící. Záleží na velikosti obce. U nás je průměr na obyvatele 22,35 Kč. Pokud se podíváte na tabulky na webových stránkách – **www.breclav.charita.cz**, zjistíte, že v některých menších obcích je průměr i více než 40 Kč. I tak jsme nad celookresním průměrem, který je 21,41 Kč. Celkem se na okrese vybralo 2 015 166 Kč (2012 – 1 810 824 Kč). Jak je vidět, tak lidé i přesto, že sami mají dost finančních problémů, stále myslí na ty, kteří na tom mohou být ještě hůř. Břeclav-

ská charita na svých webových stránkách uveřejnila tyto informace o plánovaných dotacích.

Vaše dary budou využity na rozvoj a realizaci těchto projektů

- Charitní ošetrovatelská služba – zabezpečuje odbornou zdravotní péči lidem v jejich přirozeném domácím prostředí
- Charitní pečovatelská služba – služba poskytovaná seniorům a zdravotně postiženým občanům, kteří z různých důvodů potřebují k zajištění běžného života pomoc druhé osoby

- Domov sv. Agáty pro matky s dětmi – pomáhá matkám s dětmi v krizových situacích
- Dobrovolnické centrum při OCH Břeclav – koordinuje a metodicky vede dobrovolnickou pomoc
- Nizkoprahové denní centrum pro lidi bez domova a Azylový dům pro muže a ženy poskytuje služby lidem, jejichž sociální a životní úroveň si to vyžaduje
- farní charity - dobrovolná pomoc sociálně slabým a potřebným lidem v nouzi
- humanitární pomoc při nenadálých událostech u nás i v zahraničí

Nová tradice v Lanžhotě - školkový fašank

Jaroslav Švach

V září minulého roku vznikl v lanžhotské mateřské škole folklorní kroužek, který v současné době navštěvuje 16 dětí. V prosinci se představil vánočním pořadem a v únoru založil novou tradici v Lanžhotě, a to školkový fašank. Vedením tohoto kroužku jsem byl pověřen já, a protože mám na starosti i folklorní kroužky v MŠ ve Staré Břeclavi a v Poštorné, napadlo mne spojit děti z těchto tří kroužků dohromady a společně vytvořit tradici, která pravděpodobně nemá široko daleko obdoby - tradiční fašank dětí ve školkovém věku. Po dohodě s vedením mateřské školy a města se fašank uskutečnil v Lanžhotě, poněvadž obchůzka tak malých dětí nemůže být dlouhá a lanžhotské Náměstí plně tomuto záměru vyhovovalo.

foto: Jana Ciprysová

Školkový fašank je postaven na tradičních základech, ale s ohledem na věk dětí. Od začátku roku až do fašanku veškerý nácvik směřoval k výuce fašankových písní, říkanek a tanečků. Velmi vstřícní byli také vybraní muzikanti z dechové hudby

Fialenka, kteří se uvedené popěvky a tanečky naučili a děti při fašanku doprovázeli.

A tak se v sobotu 9. 2. ve 14 hodin sešly všechny tři kroužky i další děti v lanžhotském Společenském domě, kde se program společně nazkoušel. První zastavení bylo na radnici u starosty Františka Hrnčíře, který fašank povolil. Další zastavení byla v pizzerii, na faře, v Kacabaru a v restauraci Podlužan. Všude byly děti srdečně přivítány, zazpívaly, zarecitovaly, dokonce i „podšable“ chlapi tančili a všude dostali děti náležitý oldomáš. Ten byl samozřejmě přímo úměrný věku jednotlivých maškar. Lízátka, sladkosti, cukroví a samozřejmě koblížky, které k fašanku neodmyslitelně patří. Však se po nich jen, jak se říká, zaprášilo. A nesmíme zapomenout ani na špek a klobásy. Ty se hrdě no-

sily na čestném místě – napíchnuté na šavli v čele celého průvodu. Přesto, že byly prázdniny a řádila chřipka, první školkový fašank se vydařil. Poděkování za to patří všem rodičům, učitelkám a Pavlovi Fabiňovi Uhrovi. Všichni výše uvedení se zasloužili o to, že se lanžhotský školkový fašank uskutečnil a že to byl zážitek jak pro zúčastněné děti, tak i pro náhodné diváky.

foto: Jana Ciprysová

Výlety i léčení

Zdena Benadová,
okresní kronikářka STP

Svaz tělesně postižených působí od roku 1990 v celé naší republice. Je to organizace, která sdružuje lidi s tělesným postižením většího nebo menšího charakteru. V Lanžhotě má rovněž dlouhodobé trvání. Mezi prvními, kteří v Lanžhotě pro svaz pracovali, byl Ladislav Bartoš a Antonín Uher - Na Peci. Z žijících je to Marie Uhrová, učitelka, která byla předsedkyní, a po ní se funkce ujala Anna Poláchová. Od roku 1998 po současnost zastává funkci předsedkyně Marie Petřlová. Napomáhá při koordinaci mezi okresní organizací, která má sídlo v Břeclavi na ulici Stromořadí.

Činnost naší i breclavské organizace je zaměřena především na pomoc lidem tělesně postiženým. Pořádáme zájezdy do divadla a výlety po naší vlasti a do blízkého okolí. Břeclavská organizace zase nabízí všem členům v rámci okresu hodiny plavání v breclavském krytém bazénu, dále cvičení řeči lidem postižených mozkovou příhodou. Pro starší členy je bezplatná právní poradna, která je jedenkrát za 14 dnů v budově na Stromořadí v Břeclavi. Dvakrát ročně vyjíždíme na týdenní rekondice, kterých se účastní i mnoho členů z Lanžhota. Součástí programu jsou nejrozličnější ozdravné procedury, masáže, zábaly a plavecké bazény. Rekondice si zájemci hradí z vlastního, nelze získat žádný

příspěvek od organizací. Přestože se cena rekondicí rok od roku zvyšuje, stále je o ně velký zájem. Několikrát jsme navštívili Běskydy, Rožnov pod Radhoštěm, Luhačovice. Naposledy jsme byli v Sezimově Ústí.

Spolek Slunečnice, který pracuje pod Svazem tělesně postižených v Břeclavi, pomáhá dětem a připravuje pro ně zajímavé akce.

Relaxujte u knihy

Jaroslava Bartošová

Rok se sešel s rokem a my se opět scházíme nad statistikou. Když se řekne statistika, tak nemusí vždy jít o stoprocentně přesné údaje. Ovšem v tabulce, kterou vám předkládám, žádné zkreslené údaje nejsou. Jen možná počet čtenářů je větší, protože někdy na jednu průkazku si půjčuje i více čtenářů, třeba manželé.

knihovní fond celkem	19 762
z toho beletrie	13 782
naučná literatura	5 980
přírůstky	791
úbytky	331
počet registrovaných čtenářů	425
z toho do 15 let	133
počet návštěvníků knihovny	8 160
počet návštěv internetu	1 149
výpůjčky celkem	20 413
z toho naučná literatura	2 157
beletrie	11 703
dětská naučná literatura	541
beletrie dětská	2 158
výpůjčky periodik	3 854

U studentů je stále oblíbenější meziknihovní výpůjční služba. Knihy, které nemáme, objednáme z jiných knihoven. Jedná se o naučnou literaturu, beletrii jen ve výjimečných případech. Loni jsme obdrželi 87 požadavků a všechny byly kladně vyřízeny. Z jiných knihoven jsme dostali 15 požadavků na naši literaturu a ty jsme také kladně vyřídili. Z výměnného fondu Městské knihovny Břeclav jsme přivezli 165 knih.

Těší mne, když chodí do knihovny více dětí, a tak stejně jako loni jsem vyhodnotila nejpilnější čtenáře. Na prvním místě s počtem výpůjček 109 se umístila **Lucie Hřebacková** (2. A), na druhém místě **Karla Hružová** (5. B) – 108 výpůjček a na třetím **Lenka Uhrová** (5. B) – 94 výpůjček. Jak je vidět, vedou děvčata, zrovna tak jako u dospělých. Knihovnu navštěvuje 75 % žen. Muži asi raději relaxují u televize, než u knížky. A přitom máme spoustu zajímavých knih i pro ně.

V loňském roce byla nejžádanější knihou detektivka *Tramín s příchutí krve* od Věry Fojtové, půjčila se 15krát, u dětí stále vedou knížky o Barbie, Barbie – baletka se půjčila 14krát. Tak jako v roce 2011 se i loni půjčovaly nejvíce knihy od českých autorek – Táňa

Keleová-Vasilková, Hana Marie Körnerová, Simona Monyová, Jarmila Pospíšilová.

A závěrem několik knižních typů pro muže a nejen pro ně: Navara, Kasáček: **Volvčí síť** – Po stopách třetího odboje. Knížka je rozdělena do tří částí s názvem *Krvavá Vysočina*, *Odpuštění vinu nezakrývá* a *Krvavý Lanžhot*. V knížce se dočtete mimo jiné i o Marii Ciprysové a Ladislavu Gajdovi z Lanžhota. Pavel Horvát, Jan Palička: **Můj příběh nekončí**, životopis muže, jenž svým uměním pomohl zažehnout revoluci v českém fotbale. Svým chováním si získal obvyčejné fanoušky a žertováním rozesmál půlku republiky. Doris Kearns Goodwinová: **Lincoln** – geniální politik Abraham Lincoln, skvělá biografie byla i zfilmována S. Spielbergem. Roman Lukáš: **Rozdělení Československa** – dvacet let poté. Jak rozpad Československa změnil život obyvatel moravsko-slovenského pomezí? Vasilij G. Zajcev: **Zápisky odstřelovače** – první české vydání vzpomínek proslulého sovětského odstřelovače, jehož osudy ztvárnil film *Nepřítel před branami*. Z beletrie to jsou napří-

klad - M. H. Clarková: *Podvod*, P. Coelho: *Rukopis nalezený v Akkonu*, E. Haran: *Planoucí eukalypty*, E. L. James: *Padesát odstínů šedi*, *Padesát odstínů temnoty*, L. Jackson: *Novicka*, Ch. W. Gortner: *Zpověď Kateřiny Medicejské*, M. Mlynářová: *Asi nejsem ženská*, T. Harper: *Knihy tajemství*, *Lazárova krypta* a další. Knižní novinky i další informace o knihovně si můžete přečíst na www.lanzhot.knihovna.cz

Nápady a šikovnost bodují

Jitka Uhrová

Loňské vánoční trhy, které se pomalu stávají tradicí, byly z těch, které už proběhly, nejkrásnější. Snad k tomu přispělo i počasí, které se velmi vydařilo a přilákalo i rekordní množství lidí. Překvapilo mě množství prodejců a taky sortiment zboží, které se nabízelo. Návštěvníci trhu si mohli zakoupit tradičně koláče, uzeniny, různé vánoční zboží, med, hračky, perníky a další zboží, v neposlední řadě i vynikající kyselé zelí, ohřát se vynikajícím punčem, svařáčkem,

pochutnat si na ovárku, bramboráčkách a dalších pochoutkách.

Kdo byl unaven ruchem jarmarku, mohl navštívit výstavu vánočních stromků a adventních kalendářů v místním muzeu. Znovu jsem byla překvapena množstvím nápadů a šikovností našich občanů. Neodolala jsem a navštívila výstavku ještě jednou.

Celou dobu byl jarmar zpestřen vystoupením dechové hudby Fialenka, skupinou FIVE LIVE, vystoupením scholičky, muž-

foto: Martina Čadová

ského a ženského sboru a dětí z mateřské školy, které přilákalo nevíce posluchačů.

Velká škoda je, že toto vystoupení bylo velmi špatně ozvučeno (jako už několikrát), což velmi uškodilo jak dětem, tak

Koně lákají

B. Kořínková

Občanské sdružení Koňské stezky Podluží loňskou sezónu tradičně zakončilo 6. ročníkem žehnání koní. Tento ročník nebyl výjimečným pouze počtem zúčastněných koní, kterých letos přijelo 47, což bylo nejvíce za celou dobu pořádání této akce, ale také počtem přespolních účastníků. Ti sklídili u obecního velkého potlesku, zvláště pak pěkné páry v zápřahu.

Na letošní rok chystá občanské sdružení opět bohatý program akcí. Sezónu zahájíme jarní májovou vyjížděkou. V první polovině srpna chystáme pro nás největší

i celé atmosféře. Copak se v Lanžhotě nenajde nikdo, kdo by zapůjčil na toto vystoupení kvalitní a do tohoto prostředí vhodnou zvukovou aparaturu? Nevyplatilo by se, kdyby město zakoupilo takovou aparaturu, která by byla vhodná a jistě by se mnohokrát vyplatila? Když to porovnáme s aparaturou, která byla použita na akci žehnání koní, je tento rozdíl velmi markantní.

Tento dojem byl však vyvážen rozsvícením vánočního stromku, který byl opravdu nádherný.

Myslím, že tyto vánoční trhy byly velmi vydařené a dík patří všem organizátorům, kteří se o to zasloužili.

akci roku, a to 3. ročník dne koní v Lanžhotě. Po loňském zájmu diváků se budeme snažit opět připravit pestrý program pro všechny naše příznivce. Během roku se také uskuteční tematický jednodenní zájezd nejen pro členy sdružení a novinou pro tento rok by mělo být prázdninové putování na koních pro děti a mládež. Koncem roku se uskuteční jako každý rok Hubertova jízda a žehnání koní.

Věříme, že nám zachováte přízeň a těšíme se na vaši návštěvu při některých z výše zmiňovaných akcí.

Oči - sonet -

Josef Jožulka Uher

*Jaro dívkám oči k lásce otevírá,
z dlouhé tmy zimy, v srdcích studené;
vzhůru k luně láká tančit netopýra,
na loukách panny, studu zbavené.*

*Slavík křídly písňe mávne,
starou hlavu tělu napřímí;
blízké je, co bylo dávne,
naděj lásky chvíli patří mi.*

*V oblaka se koně větrů zapřahají,
do zahrad tratí deště májové;
na slib lásky mladí si tam přísahají...
Srdce mé už tam není — ani tvé.*

*Jednomu k lásce otevře, jinému pláčem zazdí,
třetí jak bárky, hledáním oceán nebe brázdí...*

Jaké **nám** otevře? K čemu je upře? Komu z nich pohled vydá se v ústřety a čím vykročí vstříc jim? Dostanou ptačí křídla k letu vzhůru a do dálek? Neuberou jim cesty sílu z nohou v nedočkavém spěchání k nadějím za obzorem? Budou se ubírat samotné, nebo se k nim přidá ten jeden touhou vyhlížený pár, jejichž oddanost se spojí s tou jejich? A když zaslzly od větru nebo od bolesti, přispěchají k nim dlaně konejšivé? Jenom nalézání lásky, důvěry a věrnosti bude jedny v druhých očekávat v každém čase života i věku? A až je těžká víčka navždy zakryjí, zůstane pod nimi všechno to krásné z výšin i brázd? Ty, co jako bárky hledaly a i když nenalezly, vezmou si s sebou tam dole na druhý břeh semínka štěstí? Jaro vyvádí z očí múzami vyvolených básníků slova i tóny k ozdobě sebe sama i lidského pokolení...

Vesna

Miluše Linhová

*Tisíce květů rozhodila vesna
nad ránem budí tě slavici
budí tě ze sna — pojd...
Vesna se vrátila a s ní i ptáci
a šumění v korunách zelených lesů
to šumění větru — věčného mládí.*

foto: Miroslav Ferstl

Kratičké zastavení - před 50 lety

Růžena Létalová

27. ledna 1963 měl náš syn křtiny. Kmotry byli – naše krsná Vlasta Ciprysová, učitelka, s manželem Mirkem. Krsný měl kamaráda z Hodonína – zvěrolékaře. Protože byla veliká zima a mráz, vezl nás tento doktor do kostela jeho autem zn. Volha. Po obědě se otec svěřil doktorovi, že se mu nezdá vepřový a hovězí dobytek v JZD. Doktor zjistil infekci cizího původu, odebral vzorky a v úterý 29. ledna 1963 byla v naší obci vyhlášena karanténa, která trvala do 3. března 1963.

To nezastavovaly v nádražní zastávce vlaky, neprojížděly autobusy, lidé zaměstnaní mimo obec se už nemohli vrátit domů. Byli ubytováni v Břeclavi, Valticích apod. Potraviny se do obce dovážely pouze po závoru, která byla u Petřelových u nádraží. Zboží přebíralo auto JZD, se

Muži, ubytovaní v Břeclavi, se u závary pozdravili s rodinou a převzali čisté prádlo

kterým jezdil František Hodonský. Po celé obci, hlavně kde byl ustájen dobytek, bylo nasypáno hodně chlóru jako dezinfekce. Po celý měsíc byla obec uzavřená, lidé v obci, i ti, co museli být mimo, to zvládli. Na to všechno jsem si vzpomněla, když v pátek 22. února padal hustý sníh, tak jako v době karantény před 50 lety.

Zábava na Šlágru přitahuje

Vlasta Ciprysová

Není domu bez televize. Vedle veřejně právních placených televizí zazářila jako sluníčko nová televize Šlágr - česká a slovenská lidová muzika. Rázem si získala tisíce diváků. Zvláště potěšila srdíčka seniorů, ale cestu k ní nacházejí i daleko mladší diváci. Už nás přestávají bavit stále se opakující programy, naivní komedie, programy, které si dělají smích ze starých lidí nebo postižených. Pomalu vytlačili folklor, na ČT 2 skončil pořad Za vesnickými muzikanty připravova-

vaný znalcem dechové hudby Josefem Pošpišilem. Slovenská televize má v programu pravidelné pořady zaměřené na tradici, a tak tam můžeme spatřit desítky krásných lidových krojů, nádherných písní.

Manželé Jana a Karel Peterkovi se statečně pustili do boje s devítihlavým drakem. Spojili naše národy alespoň v kultuře, začali dělat programy, které tolik let chyběly. Já sleduji Šlágr od listopadu, ale nestačím se divit. Vánoční svátky, Silvestr nejlepší jaký kdy byl, snad jen Vladimír Menšík dokázal zau-

jmout diváky víc. Také 1. výročí Šlágru bylo jedinečné. Kdyby nebylo Šlágru, nevěděli bychom, kolik výborných dechových hudeb máme, také heligonkářů, kytaristů, zahraničních zpěváků, ti všichni zpívají česky a slovensky. A tak Šlágr pohladí srdíčka. Je to televize, která není dotovaná státem. Jak jí pomoci, aby přežila? Sledovaností a koupí CD a DVD účinkujících. Snad to Radu pro rozhlas a televizi trkne.

Proč vzpomínám Šlágr? V pořadech je mezi účinkujícími řada Lanžhotčanů. Snad nejčastěji Jitka a Břetě Osičkovi. Vidíme je s Moravankou, účinkovali na Silvestru v Zaječči, do slovenských pořadů si je vyžádali pořadatelé, ale hlavně vystupují v samostatném programu ze Slováckého dvora. Pěkné prostředí, výborný zpěv i se synem Vojtou. Tento vstup patří mezi nejlepší. Také František Uher spolupracuje se Šlágre. Jeho moderování Silvestra bylo excelentní, byl vtipný, výborně doplňoval dvojici moderátorů. Účinkoval i při 1. výročí a v poslední době se ukázal jako sólový zpěvák. Mezi účinkujícími s Frajárnou jsme mohli vidět Mirka Mordycha. Radost nám udělali mužáci, kteří se ve Šlágru objevili nedávno. Nažehlení, usměvaví, soustředění tak, jak je známe –

Víno chutná stále víc

Jaroslav Třetina

V sobotu 9. března pořádala ZO ČZS v Lanžhotě pod záštitou města Lanžhot místní výstavu vín. Místní výstavy vín jsou vyvrcholením činnosti drobných pěstitelů vinné révy sdružovaných v ČSZ a vinařských spolcích. Je tradicí, že vedle vinařů pořadatelské obce se výstavy zúčastňují též vinaři z okolních obcí regionu i obcí

foto z archivu manželů Osičkových

naši mužáci určitě zabodovali. Já osobně je mám ráda a hlavně je ráda poslouchám. Jejich vystoupení doplnili manželé Jana a Jožka Uhrovi a ten také se svým otcem. Víím, že se připravuje pořad s Fialenkou a také Lanžhotčanka se nedá zahanbit. Jak znám Mařenku Prajkovou, nebude dlouho trvat a při cimbálu se tam objeví i ženský pěvecký sbor. Bylo by pěkné, kdyby TV Šlágr přijel na přehlídku dechových hudeb. Uvítáme je koláčky, chlebem a solí, ale hlavně otevřeným srdcem. Z celé republiky i slovenské, z New Yorku, Chicaga přicházejí pozdravy a poděkování Peterkovým a všem, kteří tuto televizi tvoří. A tak i od nás z Podluží z Lanžhota se já přidávám - děkuji za vše. A jdu si pustit Šlágr a napsat o písničku na přání.

Vína byla hodnocena 3. března ve 14 degustačních komisích. Počet degustátorů byl dostatečný, ke kladům patří zvyšující se zájem mladých. Z nejlepších vín od každé degustační komise vybrala subkomise letošní šampiony. V subkomisi zasedli Jan Bartoš, Antonín Uher a Josef Uher z Lanžhota, Jaroslav Beneš z Hrušek, Stanislav Výmola z Mikulčic, Jaroslav Tuček z Kotic a Miroslav Paulík z Tvrdonic. Z jejich hodnocení pak vzešli tito vítězové. V kategorii bílých vín byl nejlépe hodnocen Sauvignon - pozdní sběr Jana Bartoše z Tvrdonic, z červených vín zaujala porotu

Frankovka r. 2011 Josefa Uhra z Lanžhota, který získal též cenu firmy Stillus za nejlepší kolekci vín.

Vlastní výstava pak proběhla ke spokojenosti jak pořadatelů, tak návštěvníků, kterých přišlo velké množství. Snad jen fakt, že přespolní nad místními převažovali, trochu mrzí, ale jejich sympatie a vyjádření budí optimismus i do budoucna.

Závěrem je třeba říct, že výstava byla realizována s podporou Vinařského fondu, pomoc při zpracování agendy poskytlo město Lanžhot a o pěknou atmosféru se přičinila cimbálka L. Švidroně z Místřina.

Zelená perla

J. J. Uher

V šedesátých letech minulého století, z prvotního popudu kronikáře prof. Pavla Holobrádky, začal jako seriál uspořádat Muzejní a vlastivědný kroužek, jím v únoru 1959 založený, tak zvané **Besedy nad kronikou**. Podvkrát bylo jeho hlavní programovou náplní vystoupení **Ing. Bohumila Lošťáka**, tenkrát ředitele Státních lesů Břeclav. Své přednášky, lanžhotskými občany doslova „hltané“, doplňoval promítáním barevných diapozitivů, neboť nebyl pouze znalec v jeho oboru, ale též

excelentní fotograf, získávající ocenění i na mezinárodním poli.

Jeho návštěvy Lanžhota, Besed nad kronikou i jednotlivých členů Muzejního a vlastivědného kroužku, vytvořily zvláštní pouto, oboustranně velmi upřímné. V němž se Bohumil Lošťák uměl bezprostředně citově ponořit i do historie předků svých lanžhotských přátel. Z této skutečnosti zřejmě pramenil jeho důvod, proč když na sklonku roku 1982 vydává v pražském nakladatelství PANORAMA skvostnou knihu, kterou pokřtil pojmenováním **Zelená perla**, na jednu z úvodních stránek nechá napsat toto sdělení: **VĚNOVÁNO**

LANŽHOŤANŮM. Snad navíc i z vděčnosti za velké vyšívané čestné uznání, muzejním kroužkem mu tenkrát slavnostně při jedné besedě nad kronikou předané.

Nevím o žádném jiném literárním díle ze kterékoliv žánrové oblasti, jež by jeho autor taktéž věnoval Lanžhoťčanům. S určitým pocitem studu i špatného svědomí se pokaždé nad Zelenou perlou ptávám, v duchu svých vzpomínek, jestli jsme my, Lanžhoťčané, uměli význam tohoto autorova věnování dostatečně ocenit a s úctou je předávat dalším pokolením.

Vím-li, s jakými problémy, hlavně finančními, ale i obchodními, je dnes spojeno vydání té které knihy i takového fotoslovního dokumentu, jakým stále zůstává Zelená perla, pak pro zajímavost uvedu

B. Lošťák při schůzce muzejního kroužku – zleva: František Michalica, neznámý muž, Albín Poláček, Bohumil Lošťák, přelom 60. a 70. let

teprve nedávno mně autorem a přítelem Bohumilem Lošťákem prozrazené informace o pozadí, které jeho Zelenou perlu provázelo.

Velkorysost, obdivná i úctyhodná, tehdejšího předsedy JZD LANŽHOT-KOSTICE-TVRDONICE Ing. Dušana Gabrišky byla té míry, že navrhoval náklad ve výši 50 tisíc výtisků s tím, že JZD finančně výrazně přispěje. Souhlasil i nakladatel. Leč ne autor, jehož názor musel být respektován. Navrhl náklad pouze třiceti tisícový (tento byl nakonec přijat a uskutečněn), protože se obával, že by se padesátitisícový náklad neprodal a mnoho výtisků by se stalo tzv. ležáky. Mýlil se, Zelená perla v jím navrženém počtu třiceti tisíc výtisků byla během tří měsíců **vyprodána**. (Pro zajímavost: v krásné vazbě, grafické úpravě s desítkami černobílých fotografií stála 82 korun.) Na tento ohlas a fakt reagoval D. Gabriško požadavkem na reedici s tím, že ji JZD vydá vlastním nákladem. Autor si však stál na svém a souhlas nedal.

Měl, jak se říká, z pekla štěstí, protože, a teď cituji B. Lošťáka: „**Do toho potom vstoupil Český literární fond. Zelené perle udělil literární cenu s patřičnou finanční odměnou. Protože to byla voda na mlýn D. Gabrišky a jeho stoupenců, tak bylo logické, že jsem tu poctu ZP zamlčel.**“ Ocenění Českého literárního fondu má toto znění: **Výbor sekce pro vědeckou a odbornou literaturu Českého literárního fondu, uděluje Ing. BOHUMILU LOŠTÁKOVÍ TVŮRČÍ PRÉMII za práci ZELENÁ PERLA. PRAHA 1983.**

Možná, že by se bylo prodalo i těch padesát tisíc, ale autor má klid v duši z toho, že jeho Zelená perla se nikdy nikde nepovalovala, a těžko že ji dnes seženete i v antikvariátě. A to v loňském roce 2012

uplynulo už **třicet let od jejího objevení se na knihkupeckých pultech**, zatímco její autor rok před tímto jubileem, tudíž v roce 2011 v obdivuhodné vitalitě překročil práh **DEVADESÁTIN!**

A po mnoha desetiletích života na hájence U TŘÍ GRACIÍ v Hlohovci, v mnohastrunném souzvučném soužití s přírodou, od konce roku 2012 si jako „Podužák“ užívá svých stále tvůrčím způsobem plodných dní ve **TVRDONICÍCH**, kde, jak si mi posteskl, „... **bohužel nešumí voňavé borovice...**“.

Díky, příteli, od nás Lanžhotčanů za Zelenou perlu, ze které Tvoje tvorba nikdy nevyšumí současníkům i těm v zítřcích. **LESU ZDAR!**

Agentura 3Z - překonávejte s námi handicap!

Liga vozíčkářů pomáhá na Břeclavsku lidem se zdravotním postižením hledat, získat a udržet si práci. Projekt Agentura 3Z je určen pro lidi s tělesným, mentálním, duševním onemocněním a pro lidi, kteří trpí civilizačními nemocemi. Agentura 3Z nezapomíná ani na zaměstnavatele z těchto lokalit, kteří mají zájem získat odpovědného a snaživého pracovníka. Všechny aktivity jsou navíc poskytovány zcela zdarma – projekt je spolufinancován z prostředků Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a státního rozpočtu ČR.

Lidem s postižením nabízíme především možnost individuálních konzultací – věnujeme se kariérnímu poradenství, na schůzkách si klienti podle svého zájmu vytváří nebo aktualizují životopis, odpovídají na nabídky

motivačními dopisy, vytvářejí si novou strategii pro hledání práce, s pomocí pracovního konzultanta oslovují zaměstnavatele nebo absolvují osobní jednání. Klienti mohou na schůzkách najít nové možnosti pracovního směřování, často podstatně rozvinou své počítačové dovednosti a získají samostatnost a sebevědomí při hledání pracovního uplat-

nění. Motivačně aktivizační workshop doplní praktickou zkušenost s výběrovým řízením – těm, kteří zatím žádným pohovorem u zaměstnavatele neprošli, anebo v něm nebyli úspěšní. Na počítačovém kurzu mají klienti možnost osvojit si základy práce s počítačem a naučit se využívat internet a e-mailovou poštu. Na závěr získají účastníci osvědčení o absolvování kurzu.

Aktivně vyhledáváme zaměstnavatele a nabízíme jim poradenství o výhodách zaměstnávání osob se zdravotním postižením, předáváme informace o možnostech příspěvků při jejich zaměstnávání a v neposlední řadě také mzdovou dotaci z projektu Agentura 3Z při zaměstnání klienta projektu. Díky tomu můžeme individuálně doladit podmínky pracovního místa, pracovní náplň, vytipovat nejvhodnějšího zaměstnance podle požadavků zaměstnavatele. Zajišťujeme také pracovní asistenci přímo na pracovišti, aby si klient v práci zvykl a dobře komunikoval se svými nadřízenými.

Agentura 3Z působí v Břeclavi i Veselí nad Moravou. Naším klientů propláčíme jízdné.

Tento projekt je spolufinancován z prostředků ESF prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a státního rozpočtu České republiky.

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST
PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Těšíme se na nové zájemce o aktivity projektu v bezbariérových prostorách v centru města Břeclav. Rádi podáme pomocnou ruku při hledání práce nebo hledání motivovaných zaměstnanců i vám! Více informací nejen o aktuální nabídce aktivit projektu Agentura 3Z najdete na webových stránkách www.ligavozic.cz. Na případnou spolupráci se těší pracovníci projektu:

Bc. Dagmar Havlíková, DiS.

koordinátorka projektu Agentura 3Z

tel.: 702 028 035

e-mail: dagmar.havlikova@ligavozic.cz

náměstí T. G. Masaryka 2957/9A

690 02 Břeclav

Mgr. Martin Fiala

pracovní konzultant projektu Agentura 3Z

(pobočka Břeclav)

tel: 702 020 744

e-mail: martin.fiala@ligavozic.cz

náměstí T. G. Masaryka 2957/9A

690 02 Břeclav

Lanžhot a letadla (pravda nadevše)

J. J. Uher

Přes nejjižnější pozemní cíp Moravy, tvořený řekami Moravou a Dyjí, vedla od pradávna obchodní kupecká a později také poštovní cesta. V polovině třicátých let minulého století jej a městys Lanžhot v něm protнула na několik desetiletí silniční magistála Praha-Brno-Bratislava.

Bylo to v době, kdy už pět let velmi spoře přelétávala lanžhotské střechy osobní dopravní letadla z Prahy přes Brno do Bratislavy. Ve večerních a nočních hodinách jim správný směr tam i zpět pomáhal udržovat jeden z několika světlometů na majácích, na dané trase rozestavěných. Ten

lanžhotský stával a až do konce první republiky byl funkční na tzv. Hrubém vršku západně od obce, při staré silnici do Břeclavi. (O majáku psal v jednom zpravodaji Jan Maděříč.)

Počet přeletů letadel a vícero typů přes Lanžhot vzrostl po vypuknutí druhé světové války, až do jejího konce. Křídla a trupy těchto prvních válečných letadel nesly německé poznávací znaky. Jako kluci školáci jsme na stromech vylezenci nejvíce obdivovali německé obrovité letadla jménem GIGANT. Přelétávala mimořádně nízko nad komíny domků, zastíňující křídly celé ulice. Když jeden menší dopravní typ označený červeným křížem nouzově přistál za železnici na kostickém polním katastru, posílali jsme se k němu jako vrabci. Pozorovali jsme, jak muži v bílých pláštích přenášejí na nosítkách z letadla do sanitku raněné německé vojáky.

Na začátku nového školního roku druhé třídy měšťanky na podzim 1944 se německá letadla z modré klenby nebe nad Lanžhotem vytratila. Válka měla na kahanu, stejně jako Němci, a naši otcové říkali, že Hitler nemá benzin už ani do zapalovače. Nebe opanovala letadla jiná, anglo-americké svazy bombardáků a spolu s nimi, jako jejich doprovod, bez bílých linek za sebou a v mnohem menších výškách, **stíhací letadla North American P-51D MUSTANG**, hloubkoví stíhači, lidově nazývaní **KOTLÁŘI** (to proto, že parním lokomotivám prostřelovali kotle). Dne 11. 10. 1944 řádili i na Břeclavsku. **Ve stanici Lanžhot zničili piloti lokomotivu č. 534.0128 táhnoucí vojenský vlak č. 98918.** (Převzato z knihy **Jana Mahra Vzpomínky na neznámé letce - Havárie spojeneckých letadel na Moravě**

a ve Slezsku v období 2. světové války.) Když tyto svazy nalétávaly na Vídeň a panovaly příznivé povětrnostní podmínky, dalo se pomocí dalekohledu pozorovat, jak uvnitř jejich „hejna“ vybuchují granáty německého protiletadlového dělostřelectva tzv. flaků.

Při nešťastném listopadovém bombardování Břeclavi toho roku 1944 jsme je od nás z Lanžhota, já konkrétně z polí za naším humnem, pět šest kilometrů od Břeclavi, neviděli, ač i téměř nad našimi hlavami dlouhé minuty kroužily, neboť panovala extrémně hustá, až do značné výšky dosahující mlha. Jak se k Moravě od Slovenska blížila východní fronta, přelety anglo-amerických letadel přes Lanžhot ustaly. Neukazovala se ani letadla německá.

Blížily se dubnové dny roku 1945 a obloha nad Lanžhotem se měla stát doménou letounů s rudými hvězdami na křídlech a trupech - sovětského letectva. To první, pravděpodobně průzkumné, nalétlo od Slovenska nad Lanžhot ve čtvrtek 5. dubna... Nikým neohrožováno. Německými stíhači už vůbec ne. K žádnému takovému souboji nad Lanžhotem nedošlo. Nebezpečí hrozilo sovětským letadlům pouze zdola. Že tomu tak skutečně bylo, potvrdily trosky hned dvou sovětských letadel: jedno v trojúhelníku polí **maják - sv. Jan - malá Caha resp. farma**, a to druhé v polní mokřině třicet metrů za fotbalovým hřištěm na Pastvisku.

O obou těchto událostech si lanžhotští občané dlouhá léta vyprávěli, ne vždy jednotní v hrubých i detailních obrysech. Ani kronikář a lanžhotští písmáci nezaostávali za slovem mluveným, záznamy písemnými. Toto téma mimořádně zaujalo i mne.

Jak čtenáři zpravodaje ví, naposledy článkem NATÁLKA. To, co jsem uváděl, opíral jsem o vlastní zážitky a poznání, ale hodně jsem věřil i svědectvím lidí druhých. Netušil jsem, jak jsme všichni podlehli fenoménu neodborné a důkazy nepodložené dokumentaristiky, která přetváří pravdu a skutečnost v pěkně znějící a poslouchající se **legendu**. V dobré vůli podlehl jsem jí i já. Dnes chci moje pochybení i omyly mých už zemřelých, ale ještě i žijících spoluobčanů napravit. Nevadí, že s opožděním. Nikdy by bylo ne toliko horší, ale i zbabělé a nečestné. Za pravdou musíme jít i přes plameny pekelné.

Jak už jsem se výše zmínil, o světelném majáku na Hrubém vršku napsal do zpravodaje můj spolužák a kamarád, lanžhotský rodák žijící ve Velkých Bílovicích, Jan Maděříč. Díky této skutečnosti se na něho obrátil dopisem **Jan Mahr**, nu a od Jendy „doputoval“ Mahr ke mně, též poštovní cestou.

Představil se mi takto: **...pocházím z Miroslavi na Znojemsku a jako ryzí amatér se ve volných chvílích věnuji leteckým událostem z 2. světové války. V minulém roce (psáno 7. 8. 2012, poznámka J. J. Uhra) jsem dokončil a vydal publikaci popisující ztráty spojeneckých letadel na Moravě a ve Slezsku, a nyní se snažím popsat letecké aktivity sovětské 5. letecké armády od 1. dubna 1945 do konce války při podpoře pozemních vojsk 2. ukrajinského frontu.**

Publikace, jejíž název jsem už výše zmínil, je 450 stránkové a stovkami fotografií doložené úchvatné a dokumentaristicky daného tématu ojedinělé dílo ne ryzího amatéra, za jakého se Jan Mahr skromně považuje, ale na slovo vzatého profesio-

nála, jenž prokázal v pravdě sisyfovskou trpělivost a vůli, nepřehlédneme-li jeho sdělení, že tuto perlu literatury faktu vybrušoval čtyřicet let!

V dopise z 19. prosince 2012 mi mimo jiné píše: **„Bude mně ctí napsat pro lanžhotský zpravodaj článek o dvou sovětských letounech z dubna 1945.“** A dodává: **„Nechci však být bořitelem legendy.“** Oponuji: jen ať se tak stane! Nebudu předem nic ani náznakem prozrazovat, s těmi překvapivými údaji a skutečnostmi ať mezi nás přijde sám Jan Mahr.

Přece jenom mi to nedá a z jeho dopisu odcituji alespoň jednu velezajímavou pasáž. Čtete: **Je zvláštní, že v některých případech havárií sovětských letadel si místní obyvatelstvo spojilo událost s ženou-letkyní. Například u Babic nad Svitavou se dne 25. 4. 1945 zřítila zasažená Lavočka La-7 a její pilot gardový podporučík Alexej Ivanovič Meňšikov zahynul. Ale dlouhé roky se bůhví proč tradovalo, že letoun pilotovala žena. Dokonce se jí postavil po válce i pomník. Mýtus vydržel do okamžiku, než se našlo přesné místo dopadu, vykopaly se zbytky stroje včetně motoru a našel se fragment s výrobním číslem letadla, podle kterého se zjistilo i jméno pilota. Busta ženské hlavy se z pomníku odstranila, ale i tak tomu málokdo z Babic uvěřil. Stejně jako v mém rodném městě v Miroslavi. I zde se přímo na náměstí zřítil sovětský letoun a okamžitě bylo jasno; pilotovala jej žena, protože se v krátku našly údajně dlouhé vlasy. Až jsme v roce 1981 vyzdvihli trosky Iljušina Il-2 a zjistili jména obou padlých letců. Před tím se však v parku před Domem kultury poblíž náměstí postavila socha letky-**

ně. Zatímco v havarovaných sovětských letounech seděly dle tradovaných vyprávění obvykle ženy, v amerických zase černoši! Zvláštní! Skutečně prazvláštní! Tradice je velmi silná! I když nemá reálný základ. Konec citace.

Havárie dvou sovětských letadel v dubnu 1945 v Lanžhotě

Jan Mahr, Miroslav

Za více než čtyřicet let, během kterých jsem se ve volných chvílích věnoval leteckým událostem na Moravě a ve Slezsku v období 2. světové války, jsem se často setkával se svědky a pamětníky leteckých příhod a zapisoval si vše, co mně vyprávěli. Byl jsem mnohdy překvapen jejich skvělou pamětí a detaily, se kterými mně události líčili a které si pamatovali, mne přiváděly k úžasu. Po tolika letech a taková paměť! Pravda, každý den éro nespadne, a pokud se náhodou staneme svědky zřícení, pak je to tak říkajíc zážitek po zbytek života. A na to se nezapomíná!

Jak jsem postupně získával archivní dokumenty k jednotlivým případům havárií a seznamoval se s detaily, musel jsem poněkud ubrat ve své důvěřivosti k vyprávění pamětníků a dnes, po mnohalekých zkušenostech, jsem opravdu velmi strážlivý. Nyní bych mohl vyprávět desítky příhod se „zaručenými“ vzpomínkami, ale snad někdy jindy, bude-li zájem.

Tradovaná vyprávění, dlouhým časem upravována a třibena do podob, které se dobře vyprá-

Teď už budiž dáno slovo Janu Mahrovi, třeba i o tom, byť on to tak přímočaře nevyloví, k čemu a kam nás zavedla ta naše tradice bez reálného základu, pochopitelně pouze v případě oněch dvou sestřelených sovětských letadel...

vějí a ještě lépe poslouchají, se těžko opouští...

Sovětská 5. letecká armáda podporovala ze vzduchu pozemní aktivity vojsk 2. ukrajinského frontu, které se po dobytí Budapešti draly třemi proudy na Vídeň, na Bratislavu a Brno a na Uherský Brod. Tuto leteckou armádu tvořily dva bitevní sbory, jeden stíhací sbor a dvě kmenové bombardovací divize posílené od poloviny dubna 1945 o bombardovací divizi ze stavu 18. letecké armády, dva kmenové průzkumné pluky doplněné plukem dálkového průzkumu a několika dalšími podpůrnými leteckými pluky sanitárního, dopravního, spojovacího a podobného týlového určení.

nádraží po bombardování

Pozemní operace ve směru na Uherský Brod vedla 40. armáda gen. por. F. F. Žmačenka s rumunskou 4. armádou (sborový generál N. Dascalescu) a vzdušnou podporu zajišťoval 1. rumunský královský letecký sbor. Vojska 53. armády gen. por. I. M. Managarova, které byla podřízena rumunská 1. armáda (sborový generál V. Atanasiu) a vojska 1. gardové jezdecko-mechanizované skupiny gen. por. I. A. Plijeva, které nesly tíhu bojů na Brněnském směru, podporoval především 5. bitevní sbor (4. gardová bitevní divize, 264. bitevní divize a 331. stíhací divize). Na Znojemském směru vedeném přes Rakousko postupovaly 7. gardová armáda gen. plk. M. S. Šumilova a 46. armáda gen. por. A. V. Pětruševského podporované ze vzduchu především 3. gardovým bitevním sborem (7. gardová a 12. gardová bitevní divize a 279. stíhací divize). Nelze zapomenout ani na 6. gardovou tankovou armádu gen. plk. A. G. Kravčenka.

3. stíhací letecký sbor (6. gardová, 13. gardová a 14. gardová stíhací divize) plnil svými letouny všechny podpůrné úkoly kladené na stíhače; stíhání letounů protivníka, krytí vlastních pozemních vojsk, doprovodné lety pro bombardéry, tzv. volný lov, průzkum, přepady letišť protivníka ad.

Zatímco všechny bitevní letecké jednotky 5. letecké armády v Brněnské operaci používaly legendární Iljušiny Il-2m3 Šturmovik, stíhací jednotky - 6. GIAD, 13. GIAD a 331. IAD - operovaly s letouny Jakovleva Jak-1b, Jak-7, Jak-9 (v různých variantách) a Jak-3, a 14. GIAD a 279. IAD byly vyzbrojeny letouny Lavočkin La-5FN a La-7. Denní bombardéry od 218. bombardovací divize létali na amerických strojích Douglas A-20G Havoc (v sovětském letectvu A-20Ž Boston) a od 15. gard. bombar-

dovací divize (DD) North American B-25 Mitchell, noční bombardéry z 312. NBAD létali na lehkých dvoumístných dwojplósnících Polikarpov Po-2 a průzkumníci od 48. gard. průzkumného dálkového pluku, 511. průzkumného pluku a 207. naváděcího průzkumného pluku používali stroje Petljakov Pe-2R, Pe-3, A-20, Il-2 a Jak-9. Všeho všudy o něco méně než sedm set letounů.

Dne 9. dubna 1945 vyletěla čtveřice stíhacích letounů Lavočkin La-7 ze stavu 179. gardového stíhacího pluku 14. GIAD, aby okolo šestnácté hodiny kryla z výšky 1 200 metrů v prostoru Angern an der March přepravu vlastních vojsk přes řeku Moravu před bitevníky Luftwaffe doprovázené vlastními stíhači. Velitel skupiny Hrdina SSSR gardový kapitán Alexej Stěpanovič Amelin a gardový podporučík Alexandr Tichonovič Machaňkov tvořili první dvojici a gardový voják Vasilij Vasiljevič Valujev a gardový podporučík Ivan Jerofejevič Piňko letěli ve druhé dvojici. V průběhu letu zpozorovali sovětské stíhače dva letouny protivníka Focke-Wulf Fw-190, na které okamžitě zaútočili. Během útoku však skupinu zaskočily další čtyři letouny Fw-190 kryté šesti letouny typu Messerschmitt Bf-109, které přilétly ze slunce, aby je Sověti nespatriřili. I když piloti La-7 útok přerušili a odklonili se vlevo, piloty Luftwaffe se nepodařilo setřást ani na vertikálách. Dva Bf-109 se dostaly za dvojici Valujev-Piňko a zahájily střelbu z palubních kanónů a kulometů. V tu chvíli zahájila palbu také dvojice Amelin-Machaňkov a jednoho útočníka sestřelila...

První se vrátil na své polní letiště gardový podporučík Piňko. S těžce poškozeným letounem nouzově přistál, a i když z letounu

zůstaly jen trosky, pilot vyvázl bez vážnějšího zranění. Vzpětí se vrátil bez újmy i velitel skupiny gardový kapitán Amelin, který ihned po přistání podal podrobné hlášení. Z tohoto hlášení dnes víme, že k incidentu mělo dojít v oblasti jižně od Lanžhota. Přibližně 4 kilometry východně od Lanžhota (ale spíše 4 km jižně) našli dne 27. 4. 1945 vojáci pozemní jednotky shofelý vrak Lavočkina a ostatky pilota, které identifikovali jako V. V. Valujeva.

I když několik otazníků zůstává, dle mého pevného přesvědčení zahynul gardový podporučík Alexandr Tichonovič Machaňkov, který je dodnes nezvěstný, po boji se stíhači Luftwaffe v Lanžhotě. Ke zřícení letounu došlo po čtvrté hodině odpolední v místech u svodnice (Caja) v pomyslném trojúhelníku maják - sv. Jan - farma. Jednalo se o Lavočkin La-7 výrobní číslo 45210999 s motorem AŠ-82FN výrobního čísla 82132671 s taktickým označením bílá 99. Nemohla se zde podle vyprávění zřítit Rata (Polikarpov I-16), protože tento typ letounu sovětské letectvo na sklonku války nepoužívalo.

Gardový podporučík Alexandr Tichonovič Machaňkov (1923) pocházel z města Ordžonikidzehrad v Orlovské oblasti Ruska. Do armády byl povolán městským vojenským komisariátem v roce 1941 a po pilotním výcviku zahájil bojovou činnost dne 30. července 1944. Hned od prvních dnů na frontě prokazoval vysoké kvality stíhacího pilota, které korunoval úspěchem z 21. srpna 1944; v leteckém boji sestřelil jeden Junkers Ju-87 a jeden Fw-190 a současně zabezpečil svého vedoucího, který tak mohl dosáhnout také dvou sestřelů letounů protivníka.

Když jej dne 30. září 1944 navrhl velitel 1. eskadry 179. gardového stíhacího pluku gardový kapitán Kononěnko na udělení vyznamenání, do doporučení uvedl: „*Za příkladné plnění bojových úkolů stanovených velitelstvím ke zničení fašistických uchvatitelů v období Jasské operace a za projevenou chrabrost a odvahu, za sestřelení dvou letounů protivníka v jednom boji, za zabezpečení úspěchů ve vzdušných bojích svým velitelům, kteří tak mohli zničit čtyři nepřátelské letouny, právem náleží gardovému podporučíkovi A. T. Machaňkovi vyznamenání – Řád Vlastenecké války 2. stupně.*“

... a v letounu, který se 9. dubna 1945 zřítíl v Lanžhotě, nemohla být ani Natalka, neboť:

Natalja Dmitrijevna Zakanavskaja (1925) se narodila ve městě Romny v Sumské oblasti na Ukrajině. Do armády vstoupila 4. října 1943 u Romenského městského vojenského komisariátu a po radistickém výcviku se dostala dne 23. února 1944 v rámci 132. gardového střeleckého pluku na frontu. V červnu téhož roku již v hodnosti gardového svobodníka obdržela Medaili Za odvahu (podle jiného dokumentu Medaili Za bojové zásluhy) v bojích z 11. 4. 1944 o ves Motka, ve kterých se projevila jako neohrožená spojačka-radistka. Na návrh velitele 132. gardového střeleckého pluku gardového podplukovníka P. I. Šuruchina z 30. 11. 1944 jí druhé vyznamenání Řád Rudé hvězdy udělil velitel 42. gardové střelecké divize gardový plukovník F. F. Bočkov za příkladné plnění bojových úkolů v předních liniích při přechodu Karpat a při rozšíření předmostí po přechodu řeky Tisy.

Bojů o Lanžhot se zúčastnil i 132. g. střelecký pluk, ačkoliv se ostatní dva pluky 42.

g. střelecké divize (53. armáda) zúčastnily bojů u Rohatce a o Hodonín. V sestavě pluku působila i spojovací rota, ve které sloužila i N. D. Zakanavskaja.

Gardový seržant Natalja Dmitrijevna Zakanavskaja padla u Lanžhota s největší pravděpodobností dne 11. 4. 1945 a o 2-3 dny později byla s poctami pohřbena do společného hrobu č. 148 v obci Lanžhot. Je tak jednou z tří set dvou doposud známých sovětských vojáků pohřbených v Lanžhotě.

Operační rozkaz 5. letecké armády z 11. dubna 1945 určil 5. bitevnímu leteckému sboru podporovat osmdesáti vzlety vojů 53. armády a 1. gardového jezdecko-mechanizovaného sboru v jejich postupu ve směru na Uherský Ostroh, na Hodonín a v prostoru Lanžhota. Od svítání se s krátkými přestávkami střídaly nad Lanžhotem skupiny bitevníků 4. gardové a 264. bitevní divize, aby bombardováním a útoky palubními zbraněmi a reaktivními střelami ničily pozice protivníka.

V 08.35 hodin se nad Lanžhotem objevila šestice šturmovíků vedená velitelem 1. eskadry 90. gardového bitevního pluku 4. GŠAD gardovým majorem I. S. Nikolajevem, aby z výšky pěti set metrů útočila na postavení tanků a další obrněné techniky nepřítele v obci. Během čtvrtého útoku zasáhla přesná kulometná palba protivníka velitelský letoun Iljušin Il-2m3 výr. číslo 18833122 s motorem AM-38F výr. číslo 2514432, který se zřítíl do mokřadu na západním okraji obce. Jeho osádka – pilot gardový major Nikolajev a střelec gardový starší seržant Čuprov, zahynula.

Odpoledne ve 14.48 hod. obdržel velitel 5. sboru gen. por. letectva Kamanin na-

léhavý rozkaz odeslaný ze štábu 5. letecké armády k okamžitému napadení nádraží v Lanžhotě a obce Kostice. Současně s tímto útokem se předpokládalo i napadení křižovatky Břeclav-Lanžhot-Kostice přibližně 3 kilometry severozápadně od Lanžhota, kde se soustředila technika protivníka. Šturmovíky se měly k Lanžhotu přiblížit přes obec Čáry, kde štáb 5. bitevního sboru zřídil naváděcí stanoviště bitevníků (ПУША - пункт управления штурмовой авиацией). Piloti bitevníků dostali rozkaz vyhnout se vzdušnému prostoru Lanžhota, který již měly vlastní jednotky pod kontrolou. V rozkazu pro bitevníky se doslova píše: „*Lanžhotu se nedotýkat-je obsazen našimi jednotkami.*“ Tímto útokem skončily bitevní aktivity 5. sboru dne 11. dubna 1945 na Lanžhotsku.

Gardový major Ivan Stěfanovič Nikolajev, bitevní pilot a velitel 1. eskadry 90. gardového bitevního „Starokonstantinovského“ leteckého pluku 4. gardové bitevní Kyjevské letecké divize, pocházel z města Klimoviči v Bělorusku. Do řad letectva vstoupil v roce 1934 a Velké vlastenecké války se zúčastnil od listopadu roku 1942 na Kalininském frontu, kde také utrpěl zranění tváře způsobené střepinou granátu. Na tomto frontu působil do 3. 6. 1943. Od 4. 6. 1943 do 1. 11. 1943 bojoval na Voroněžském frontu, od 2. 11. 1943 do 1. 9. 1944 v 1. Ukrajinském frontu a od 2. 9. 1944 létal až do své smrti u 2. Ukrajinského frontu.

Dne 27. 12. 1942 v řadách letců 3. letecké armády byl vyznamenán Řádem Velké vlastenecké války 1. stupně, dne 27. 8. 1943 u 2. letecké armády obdržel Řád Rudého praporu, dne 23. 12. 1943 jako velitel eskadry 92. GŠAP byl vyznamenán Řádem Bohdana Chmelnického 3. stupně (původ-

ní návrh na udělení titulu HSSSR velitel 2. LA gen. por. Krasovskij změnil), dne 18. 8. 1943 v řadách 2. letecké armády získal druhý Řád Rudého praporu, dne 14. 1. 1945 již u 5. letecké armády obdržel Řád Alexandra Něvského a 20. 2. 1945 obdržel třetí Řád Rudého praporu.

Na Kalininském, Voroněžském, 1. a 2. ukrajinském frontu vykonal 135. úspěšných bojových vzletů. Za dalších 22. úspěšných startů v rámci Budapešťské operace a za úspěšné vedení eskadry 90. pluku obdržel Řád Alexandra Něvského. V tomto období jeho eskadra provedla 1 258 bojových startů k bitevním útokům proti nepřátelským vojskům bez jediné ztráty. Letci eskadry zničili 684 automobilů, 87 tanků, 21 dělostřeleckých baterií, 6 protiletadlových baterií, na 90 železničních vagonů, 4 lokomotivy, založili na 70 ohnisek požárů, zničili 3 sklady s vojenským materiálem a palivem, dále zničili 176 povozů a vyřadili na 2 350 nepřátelských vojáků včetně důstojníků. Gardový major Nikolejev se zúčastnil Bělgorodsko-charkovské, Kyjevské, Korsun-ševčenkovské, Lvovské, Budapešťské a Bratislavské operace. Při zahájení Brněnské operace padl.

V průběhu své letecké kariéry byl I. S. Nikolajev (voj. číslo 24127, série JAO) kázeňsky potrestán; za fyzické napadení zástupce velitele pluku ho postihla degradace na vojína. Přišel nejen o hodnost, ale i o funkci a všechna získaná vyznamenání a stal se

Komárnov po bombardování

řadovým bitevním pilotem. Díky svým mimořádným schopnostem nebyl poslán do některého z trestných praporů, jak se to na frontě běžně stávalo. Svými nespornými kvalitami a úspěchy, a na přimluvu maršála letectva Vorožejkina, který jeho vyzrálé taktické schopnosti pozoroval při jednom jeho útoku na postavení dělostřeleckých baterií v průběhu operace pod Budapeští, však svoji původní hodnost, funkci i vyznamenání získal zpět.

V návrhu na udělení titulu Hrdiny SSSR je výčet některých akcí, kterým velel; z 5. 11. 1943, ze 17. července 1944, ze 14. října 1944 a z 15. listopadu 1944. Pod návrhem podepsaným velitelem 90. gardového bitevního pluku gard. pplk. Iščenkem ze dne 10. 4. 1945 je poznámka:

„Dne 11. dubna 1945 při plnění bojového úkolu nad cílem v prostoru Lanžhotu byl I. S. Nikolajev během čtvrtém útoku zasažen přesnou kulometnou palbou protivníka. Letoun přelétl do vývrtky a zřítíl se. Gardový major Nikolajev padl se ctí oddán boji za svobodu a nezávislost své vlasti.“

Dne 14. dubna 1945 velitel pluku navrhl gardovému majorovi Nikolajevovi udělení titulu Hrdiny SSSR posmrtně. Svůj podpis

k návrhu přidali také velitel 4. gardové bitevní divize gard. plk. Saprykin, velitel 5. bitevního sboru gen. por. Kamanin a posléze i velitel 5. letecké armády gen. plk. Gorjunov. Zlatou hvězdu Hrdiny SSSR spolu s Leninovým řádem obdržel g. major Nikolajev posmrtně dne 15. května 1946.

Po obsazení Lanžhota sovětskými jednotkami byly Nikolajevovy ostatky pohřbeny údajně nedaleko vraku stroje, později exhumovány a převezeny na některé z pohřebišť, pravděpodobně do Hodonína. Jeho jméno je vzpomenuáno na jedné z pamětních desek vojáků Rudé armády umístěných ve vojenské části městského hřbitova v Hodoníně.

V šedesátých letech minulého století údajně navštívila Lanžhot pilotova dcera; žel písemný záznam z návštěvy doplněný fotografiemi snad ani nebyl pořízen, což považují ve vedení kroniky obce za velmi nešťastné.

Třiadvacetiletý gardový starší seržant Filip Alexejevič Čuprov, palubní střelec 90. gard. bitevního pluku, pocházel z vesnice Malyj Šarantaj ve Slovjanském rajonu Čitinské oblasti v jižním Zabajkalí na Sibiři v Rusku. Do armády byl povolán v roce 1941. Na frontě bojoval nejprve na Kalininském frontu od února do června 1943, na Voroněžském frontu do listopadu 1943, na I. Ukrajinském frontu do konce srpna 1944 a od 2. září 1944 až do své smrti působil u 2. Ukrajinského frontu.

Za prvních devět úspěšně splněných bojových úkolů u 90. GŠAP obdržel dne 13. 8. 1943 medaili Za odvalu. Za dalších devatenáct startů získal dne 10. září 1943 Řád Rudé hvězdy. Mezi 3. 9. 1943 a 25. 4. 1944 vzlétl ke třiceti úkolům a obdržel za ně dne

10. května 1944 Řád Vlastenecké války I. stupně (v některých dokumentech je uváděn řád II. stupně). Do 13. 6. 1944 absolvoval dalších třicet úspěšných startů. Za toto období ho velitel pluku gardový podplukovník Iščenko navrhl na Řád Rudého praporu. V návrhu se uvádí: *„Za vynikající splnění třiceti bojových akcí, za skvělé odražení útoků stíhačů protivníka, za ochranu života svého velitele, za chrabrost a odvahu právem náležející soudruhu Čuprovovi Řád Rudého praporu.“*

Poslední vyznamenání – Řád Vlastenecké války II. stupně - získal g. st. seržant Čuprov dne 22. ledna 1945. Většinu svých bojových letů absolvoval v bitevníku velitele skupiny.

Podle doposud známého zůstaly ostatky F. A. Čuprova v troskách stroje. Snaha z roku 1982 o nalezení a vyzdvížení vraku letounu v Lanžhotě skončila ve fázi průzkumu. Většina trosk stroje včetně motoru je stále v zemi. Bylo by skvělé, kdyby se našly finanční prostředky z rozpočtu města či ze sponzorského daru a vrak stroje a ostatků střelce se podařilo vyzdvihnout.

Tímto článkem jsem se pokusil nabídnout jiný pohled na havárie dvou sovětských letounů, k nimž došlo v Lanžhotě, a to i přes některé přetrvávající nezodpovězené otázky, které snad již ani nelze důvěryhodně zodpovědět. Ponechávám tak na čtenářích, zda setrvávají na tom, co se o událostech dlouhá desetiletí vypráví, anebo připustí, že by na obsahu tohoto článku mohla být špetka pravdy

Setkání a nesetkání

J. J. Uher

OTRADOVEC

Čelný představitel lanžhotských agrárníků ze sedlácké usedlosti dole pod Komárnem **ANTONÍN ŠVIRGA**, po útěku do emigrace na konci čtyřicátých let minulého století, dostává se z Rakouska posléze až do Kanady. V letech 1954-1956, než se osamostatní jako farmář, pracuje u firmy **SMITH TRANSPORT** v přístavu na jezeře Ontario-Toronto.

Tam jednoho dne zakotví francouzská obchodní loď. Její kapitán, kdo ví díky jakým okolnostem, si Antonína Švirgu vyhledá. A proč? Nu, vždyť se velmi dobře znají z mládí, neboť kapitán je zrovna jako Švirga lanžhotským rodákem, stručně Lanžochan. Pochází z rodiny lanžhotských **OTRADOVCŮ**, ze čtyř jejich dětí je nejstarším a nejurostlejším: **KAREL**! Má bratra **OLDŘICHA** a sestry **Blaženu a Marii**. Jedna z nich, snad Blažena, údajně ještě žije v Brně, ostatní už malý-velký svět opustili.

Tenkrát v polovině padesátých let minulého století si kamarádi z mládí, Karel a Tonda, měli o čem v přístavu jezera Ontario jistě povídat a vzpomínat na jim společný domov. Aby každý jinde nalezl po dlouhém čase svůj poslední přístav.

Protože žádný lidský život není věčnou plavbou...

RUML

Je měsíc červen, rok 2012. **Jiří ŠVIRGA**, mladší ze dvou synů manželů Antonína a Ludmily Švirgových, k věčnému spánku uložených v půdě velké země Kanady, která jim dala azyl a svobodu, včetně všech ostatních lidských práv, je účastníkem tzv.

party, kterou pro české krajany uspořádal v Torontu **generální konzul České republiky v Kanadě VLADIMÍR RUML**, věkem mezi pětadesátkou až sedmdesátkou.

Když se s ním dal Jiří Švirga do řeči a odpověděl panu konzulovi na otázku, odkud konkrétně pochází, až k neuvěření překvapil generální konzul Jiřího Švirgu sdělením, že on je vlastně také tak trochu Lanžhotčan! Pojākém, jak se u nás říká? **Maminka generálního konzula Vladimíra Rumla se za svobodna jmenovala Bartošová a pocházela z Lanžhota!**

To bylo tak, vysvětlil. Otec maminky Vladimíra Rumla se jmenoval **BARTOŠ a údajně měl přezdívkou MIŠKO**. (Ne snad Miška? ptám se.)

Bartoš-Miško se měl odstěhovat s rodinou, tedy i s dcerou, do **HODONÍNA**. Tam se jeho dcera provdala za **RUMLA**, pozdějšího otce generálního konzula Vladimíra Rumla.

Jeho setkání s Jiřím Švirgou je dalším potvrzením pravdivosti rčení o malém světě...

Tlačí se na nás otázky: o kterou rodinu, či o kterého Bartoše s přezdívkou Miško (nebo snad Miška) šlo? A zůstali po nich v Lanžhotě nějaké příbuzní?

Dodám ještě, že otec generálního konzula Vladimíra Rumla býval v Hodoníně známým agrárníkem.

P. S. Zpracováno podle vyprávění Jiřího Švirgy.

BUCHTICA

Během pozdních odpoledních hodin středy 11. dubna 1945 vytlačili vojáci Rudé armády ze všech koutů Lanžhota toho nejposlednějšího německého obránce v uniformě Wehrmachtu. V těch hodinách se pak teprve začaly rodit příběhy, které se naplno rozběhly dědinou až ve dnech příchů. Od jedněch ženských a mužských úst k druhým.

Patřila mezi ně i mnohými nepochopená zpráva o tom, že starého **Jana Cipryse-Buchticu z Dolní ulice** marně hledal jeden ruský voják, údajně se **vydávající za jeho syna!** Pravděpodobně, a nikdo neví proč, v hledání neuspěl. Snad proto, že se před ním Jan Buchtica dobře ukryl? Hodně jsem se o tento případ zajímal, ale jak to skutečně bylo, mi nikdo neřekl. Jan Buchtica a možná že ještě nějaký další svědek, si pravdu pozadí tohoto příběhu vzali do hrobu. Nikdo z Východu v následujících letech své hledání do Lanžhota zopakovat nepřišel.

Byl vůbec někdo, kdo k tomu měl důvod, či dokonce právo? Nebylo za první republiky, po první světové válce tajemstvím, že Jan Ciprys, zvaný Buchtica, z bohatého sedláckého gruntu na Dolní ulici (viz dodnes si název uchovávající tzv. Buchticova ulička), se vrátil z východní ruské fronty jako **ruský legionář** a navíc s dosti značným časovým zpožděním. Kdo ví, jak a od koho vyšlo najevo, že Jan Buchtica, jako zajatec, první verze, nebo legionář v boji, verze druhá, měl mít dlouhodobý, pravděpodobně oboustranně dobrovolný poměr s nějakou vesnickou dívkou-ženou.

Jak už to z vůle přírody chodí, Janova milénka porodila syna. Když usilovala o sňatek, legionář Jan se dal na rychlý ústup. Přesun legií do vlasti mu byl nápomocen. A stejně pak až do roku 1945 komunistický teror v Rusku, v němž si matka Janova syna nemohla dovolit jakékoliv dovolávání se svých práv vůči němu. Už jenom proto, že pověst českých legionářů a legií vůbec byla v Sovětském svazu velmi špatná, propagandou zveličená. Kdo ví, jak by to bylo s Janovou milenkou dopadlo, kdyby byla se příznala k tomu, kdo je jejího syna otcem.

Odkud Jan Ciprys-Buchtica pocházel, jeho rodiště, včetně Janova jména znala. Když tedy její syn odešel na frontu, poradila mu, aby si otce našel, dostane-li se do obce s názvem Lanžhot. A ať hledá Jana Cipryse... Ušel smrti v šarvátkách a do Lanžhota nakonec dorazil? Hledal? Nenalezl? Musel jít dál? Padl a už se nikdy k matce nevrátil? Fantazie pracuj, ale k pravdě nedospěješ...

Legionář Jan Ciprys-Buchtica z Dolní ulice se oženil s krasavicí Růženkou. Žádný jeho kůň se na jeho gruntě nenadřel tak jako ona. Trpěla jako v očištění, když mi o tom dlouhé hodiny s pláčem vyprávěla a já si všechno zapisoval, slibující jí, že o ní, o tom, napíše román, nebo divadelní drama. S chutí a dobře jsem začal, spisovatelský elév. Leč pak mne od tohoto tématu odtrhly události, které mi nikdy neumožnily návrat. Krasavice Růženka zemřela jako příznak předčasné stařeny, alkoholem vtažené do neviditelných podzemních proudů lidské pomíjivosti.

A legionář Jan, řečený Buchtica? Jako vychytralostí jedné ženy a vlastní úchylnosti vyždímaná člověčí troska, opustil svět jako kmán, když k slovu na jeho lánech jako

pání přicházela stejná zločinná moc, jaké napospas zanechal na dalším východě svoji milenkou a jejich synka...

Aby je už nikdy nikdo nespojil, natož válka, která naopak pouta lidských párů a rodin trhá a drtí.

ŠESTÁK

Až do nedávna jsem si myslel, že z tak zvaných pofrontových událostí neexistuje žádná taková, o které bych nevěděl, neměl ji zapsanou. Že jsem se mýlil, bylo pro mne velkým překvapením.

Uznáme-li údajný příběh syna Jana Cipyse-Buchtice pravdivým, potom si musíme uvědomit, že za osvobození Lanžhota z držení Wehrmachtu nacistického Německa, bojoval i Rudoarmějce s lanžhotskou krví v těle. V jaké hodnosti a u jaké zbraně, o tom se už nedovíme. Koho by však napadlo, že geneticky příbuzný nám Lanžhotčanům byl ještě někdo další?

Na Břeclavské ulici, kousek od obecní váhy, vedle stavení pekaře Františka Hrnčíře, ale blíže silnici, stál dům Vališových. Už modernější, bitvou o obec nedotčený. To byl možná důvod, proč se v něm okamžitě po obsazení Lanžhota ubytoval jeden z několika štábů Rudé armády. Velel mu prý vysoký (hodností) důstojník, který se usilovně poptával po těch lanžhotských občanech, jejichž příjmení bylo **Š e s t a k (Šesták)**. Jestli se mu setkání s nějakým Šestákem podařilo, pamětnice příběhu neví. Ale v paměti jí zůstalo svědectví několika málo občanů z Lesíčkové ulice, vyprávějících, že tento důstojník ze štábu od Vališů svolal do Lesíčkové ulice všechny Rudoarmějce, spadající pod jeho velení, aby k nim měl řeč, v níž jim zapovídal jakékoliv nepřístojnosti vůči civilnímu

obyvatelstvu, tudíž znásilňování, krádeže a rabování. Proč tato ohleduplnost a proč právě z jeho strany? Když po dalším osudu tohoto důstojníka není nikde jiných vysvětlujících stop?

Je leden 2013. Na stole mi leží **psacím strojem vyhotovený opis d o p i s u**, jehož originál je možná ještě v jedné lanžhotské rodině uchováván, nebo se už dávno pomínul. Autorem kopie dopisu je už nežijící učitel **Antonín Svačina od zámečku**. Prosim, přeneste se v duchu o téměř **sto třicet let zpátky** a čtěte:

Pochválen buď Ježíš Kristus.

Draze milovaný švagře! Na mnohokrát Tebe pozdravuji i Tvoji manželku. Ale především moje děti, nebo si myslím oprávněnsky, že jsem jejich otec upřímný a také nyní chci zůstat až do smrti.

A protože Vás všech, jak Tebe švagře, tak i vás mé milé děti upřímně prosím, dejte mně nějakou známost o sobě. Jste-li zdraví a jak se Vám ve Vašem hospodářství daří. Poněvadž já již jsem Vám třikrát psal a opačně na dopis jsem žádnou odpověď neobdržel. Tak si myslím, že ani nejste živí anebo mne snad nenávidíte. Ale ať je tomu tak nebo tak, Vy u mě trváte přece ve věčné paměti. A protože nepokládejte mně za zlé, že Vás těmito pár řádky obtěžuji.

Splňte moji žádost a nelitujte těch 10 krejcarů a toho psaní. Vždyť tam není tak těžko o ně. Já bych přece rád věděl, jak se Vám tam daří. Jak se Vám urodilo anebo jaké platy nebo neštěstí - což Bůh nedej, Vás potkalo. Nebo moji starí známí jsou-li živí a jak se mají.

Protož i já Vám své příhody též sděluji. A sice předně, že mě velké neštěstí potkalo. A to již bude dva roky po sv. Mikuláši, co

mně má manželka těžce onemocněla a trvala v tom smutném stavu až do svátku sv. Petra a Pavla. A pak ji Bůh povolal k sobě. Já se svými dětmi čtyřmi jsem zůstal sám. Je pravda, že již nejsou kór malé. Nejmladší je 4 léta stará a ty dva znáte. Ostatně mně nic nezbyvá jedině Vás všech pozdravuji a sice předně mé sestry, pak kmotry, bratrance, sestřenice a ostatně celou přízeň a všechny občany. Tímto ukončuji své psaní a zůstávám Váš, děti moje, předně dobrý a upřímný, otec a pak ostatních všech upřímný přítel až do smrti.

Pavel Šesták V Jaropoviči 4. 12. 1886. Adresa: Pavel Šesták, Kyjevská gubernia, újezd Radomyše, v oblasti Tedorkov, Ekonomia: Jaropoviči. Konec citace.

Kopie dopisu má ještě rukou psanou přílohu, vypadající jako fotokopie nebo výpis z matriky. Obsahuje tato sdělení: **Cyril Šesták, narozen 9. 3. 1860 v Lanžhotě. Jeho otec Pavel Šesták, čtvrtník č. 180, syn Jiřího Šestáka a Anny, rozené Tureček. Manželka (Pavla Šestáka) Terezie Uhrová, dcera Františka Uhra a Anny, rozené Mikulíč.**

Dopis Pavla Šestáka, odeslaný z Jaropoviči, udělal na mne hluboký, ale navíc smutný dojem, vyvolávající mnoho otázek. Na některé jsem dostal stručně odpovědi. Tak třeba pisatel dopisu Pavel Šesták měl se svou manželkou Terezií **čtyři syny**. Když mu brzo po posledním zemřela, dva syny zanechal u příbuzných v Lanžhotě a se dvěma staršími odešel do Ruska, kde se, jak je zřejmé, oženil podruhé. A co bylo dál? Došla mu z Lanžhota odpověď?

Matně si vzpomínám, že někdy v šedesátých letech, ještě v přívrátnicové izbětce původního starého domu varhaníka Franty Michalice na Kostické ulici, kde jsme

se ke schůzkám scházivali my, členové muzejního a vlastivědného kroužku, zmínil se strýc Albín Poláček o tom, že **Jakub Šesták si sepisuje zajímavou rodinnou kroniku**. Snad že by se hodilo něco z ní použít do programu besedy nad kronikou. Jeho návrh vyzněl do ztracena... Je pouze na dědicích, pokud zřejmě rodokmenné údaje Jakuba Šestáka od zámečku vlastní, jestli z nich některými údaji toto vyprávění poopraví a doplní.

Jistý mladý muž z jedné boční větve Šestákovského rodu, zajímavější se o dějiny obce, ale i ty rodové, zapátral na internetu do oblasti, obsahující údaje o Rudé armádě. Ve spoustě jmen důstojníků Rudé armády se mu údajně podařilo nalézt **generála jménem Š e s t a k**, krátké „a“. Že by to byl onen důstojník ze štábu ve Vališových domě, ten, nabádající vojáky v Lesíčkové ulici?

Druhý Rudoarmějce lanžhotské rodové krve bojující za svobodu rodiště jeho předka? Cesty lidských osudů předčí i ty nejfantastičtější tahy na šachových polích...

Snad nejdelší a nejklikatější cesty jsou ty, po kterých se člověk vydá za odhalením pravdy. Takovými jsou i v některých příbězích, jímž jsem dal název **Setkání a neseťkání**.

Já už na takový výslap vhodné krpce nemám. A co vy, mladí? Ti, kteří se bojí návratů s nepořízenou, nemusí ani žádné cesty do minulosti mít, aniž by ty zítřejší touhou po poznání vyšlapávali.

Nešťastná třináctka?

Martina Čadová

Jak pro koho! Letošní třináctý ročník turnaje Regionu Podluží v kuželných o Holbu starosty města, byl pro domácí velice šťastný. Ze 13 zúčastněných družstev jsme se s náskokem 29 kolků umístili na 1. místě, celkem tedy 371 sražených kolků. Další v pořadí ve finálovém kole byli: 2. Moravská Nová Ves - 342 kolků, 3. Prušánky - 324 kolků, 4. Nový Poddvorov 311 - kolků, 5. Starý Poddvorov - 298 kolků a 6. Moravský Žižkov - 271 kolků. Nejlepším hráčem se stal Igor Antal z družstva Moravské Nové Vsi, který na 20 hodů „do plných“ zdolal 107 kuzelek. Je vidět, že se ve výkonech stále zlep-

šujeme, neboť v prvním ročníku tohoto turnaje nám na vítězství stačilo „pouhých“ 296 kolků. A koho by zajímalo, jak se turnaj postupně vyvíjel, může se podívat na webové stránky Regionu Podluží, kde je přehledová tabulka za všechny ročníky.

Skautský život přitahuje

Kateřina Holobrádková

Letošní zimu skautský oddíl Bantuové zahájil filmovou nocí, při které jsme se nejen

podívali na film, ale také si změřili své fyzické a psychické síly nočním plněním úkolů,

které byly rozmístěny v několika kilometrovém okruhu kolem našeho města. Ukázali jsme, že jsme opravdu odvážní a že se dokážeme postavit mnohým nečekaným nástrahám.

Předvánoční čas se nesl ve společnosti přátelské

atmosféry. Dva dny před Štědrým dnem přišla na řadu tradiční vánoční besídka, při které jsme se pobavili scénkami, ochutnali domácí cukroví, zazpívali si koledy a nakonec došlo i na rozdávání vlastnoručně vyrobených dárečků. Po společné noci jsme se rozdělili na dvě skupinky. Náš oddíl se prvním rokem zapojil do celorepublikové skautské akce - Betlémské světlo. První skupinka tedy jela do Břeclavi na vlakové nádraží, kam světlo přivezly skautky z brněnského oddílu. Se světlem v lucerničkách jsme šli domů, jako správní poutníci, pěšky. Na druhý den jsme jej přinesli na nedělní mši svatou. Druhá skupinka zatím dodržela mnoholetou tradici, tedy zdobení stromčku pro lesní zvířátka. Na Kazůbku jsme ozdobili všechny jehličnaté stromky nejrůznějšími zeleninovými a obilnými pochutinami.

S jarními prázdninami přišlo i tradiční sportovní dopoledne pro Mušketýry a Pantery, tedy pro mladší děti, v tělocvičně základní školy. Starší Dragoni a Wolfové se odpoledne vydali čelit náročným trasám březlavské horolezecké stěny. Poslední zimní sněhové radovánky jsme si patřičně vychutnali stavbou iglú na Náměstí.

A co nás čeká v prvních jarních měsících? Na začátku měsíce března společně pojedeme zhlédnout odloženou premiéru filmu Čtyřlístek ve službách krále do březlavského kina. S blížícími se Velikonocemi se blíží i velikonoční výprava. Tentokrát pojedeme do nedalekých Ratíšovic, kde zažijeme určitě spoustu dobrodružství.

Z důvodu velkého nárůstu dětí pozastavujeme až do nového školního roku nábor nových členů. Děkujeme za pochopení.

www.bantuove.blog.cz

Předvánoční zápolení ve škole

Eliška Tesaříková

Ve čtvrtek 20. 12. 2012 se uskutečnil již 8. ročník turnaje, letos to bylo ve florbalu. Turnaje se účastnili starší žáci základních škol Regionu Podluží a ze Slovenska. Celkem nastoupilo k utkání šest mužstev - Lanžhot, Lužice, Mikulčice, Moravská Nová Ves, Prušánky a Závod ze Slovenska. Hráčům se řekla pravidla a v 9 hodin se začalo. Celkem se odehrálo 15 zápasů, jedenkrát po 12 minutách. Jednotlivé zápasy byly velmi napínavé. Zvítězili a putovní pohár si odvezli žáci ze Závodu, 2. místo obsadili domácí žáci z Lanžhota, 3. místo patřilo Lužicím, 4. místo Mikulčice, 5. místo Moravská Nová Ves a 6. místo Prušánky. Celý turnaj se nesl v příjemné předvánoční atmosféře.

Kuželky stále táhnou

Radek Janík

Skončil 3. ročník uliční ligy v kuželkách, který se odehrál, jak jinak, než v kuželně hospody U Bartošů. Letošního ročníku se zúčastnilo 12 družstev, tedy o tři více jak v ročníku minulém. Z tohoto důvodu jsme museli přistoupit k odehrání soutěže jen jednokolově. Družstva se po konci základní části seřadila dle úspěšnosti do tří skupin po čtyřech mančaftech a zde proti sobě odehrála play off. V záplavě přátelských utkání došlo i na dramatické chvíle, kdy rozhodovala o výsledku i jedna kuželka. O tom, že to všichni myslí vážně, svědčí i fakt, že jednotlivá družstva si nechala udělat originální dresy se symboly svého týmu. V době uzávěrky tohoto čísla zpravodaje bylo známo jen jedno konkrétní umístění. Tím je první místo družstva hospody U Bartošů (Janík R., Létal F., Luc M., Tarhajová J., Mrákava I., Osička B. ml. a Osička B. st.), které již nemohlo být před posledním utkáním sesazeno z příčky nejvyšší. Ostatní družstva ještě bojovala o celkové umístění. Do letošního ročníku zasáhlo 74 hráčů, z toho 12 žen. Nejlepším hráčem, který odehrál aspoň dvě

utkání, se stal (před posledními zápasy) hráč vítězného týmu Ivan Mrákava s průměrem na zápas 236 kolků, následovaný F. Létalem – „Hospoda“ (220) a P. Bačou – „Celníci“ (214). Mezi ženami drží nejvyšší průměr L. Mlýnková – „Radegast“ (169), T. Holobrádková – „Radegast“ (167) a M. Líbalová – „Pajdáci“ (162). Celkový průměr soutěže je 174 kolků. Celkově spadlo cca 108 tisíc kuželek.

Jsem rád, že kuželky v Lanžhotě táhnou a že lidé chodí na své zápasy doprovázeni svými rodinnými příslušníky a fandý. Uvidíme, kam se bude ubírat následující ročník. Chtěl bych tímto poděkovat majitelům kuželny manželům Osičkovým za vstřícné jednání při zamlouvání kuželní a za finanční podporu.

Denisa Pyskatá v reprezentaci kadetek ČR

Antonín Uher

Na bodovacích turnajích ČR kategorie A se skvělými výsledky prezentovala naše hráčka Denisa Pyskatá. Těmito výraznými výkony se probíjela na 1. místo republikového žebříčku ČR. Za dosažené výsledky byla nominována do reprezentace. S reprezentací se zúčastní turnajů ITTF na mezinárodních akcích

CZECH - Open, ITÁLIA - Open (Lignano), FRANC - Open (Mété). Těchto významných akcí se zúčastní mladí sportovci z 30 států celého světa. Věříme, že naše hráčka načerpá na těchto turnajích zkušenosti, které se jí budou hodit v následném období tvrdé tréninkové práce, a že svým vystupováním a předvedenými

výkony bude dobře reprezentovat naši vlast, ale i naše město Lanžhot.

Vychovat hráče na republikové úrovni v jakémkoli sportovním odvětví není vůbec jednoduchou záležitostí. Pro výchovu těchto hráčů musí být vytvořeny podmínky pro daný sport, kvalitní trenér, finanční zázemí, podpora a zájem ze strany rodičů. Pokud se sejdou všechny souvislosti, může se podařit ojedinele vychovat takového sportovce i v našich podmínkách. Když se tento krok podaří, měli bychom si všichni tohoto úspěchu vážit a ne závidět. Vychováváme naše sportovce tak, aby reprezentovali svými výsledky co nejlépe naše město a TJ Sokol Lanžhot. Poděkování patří vedení města za finanční podporu,

kteřou poskytuje v dnešní nelehké době sportovcům TJ Sokol Lanžhot.

Poznámka: Vedení města by se mělo větší mírou zajímat o dotace, které přiděluje na sport a nenechávat je přerozdělovat pouze jedincům ve výboru TJ Sokol.

Kdo bude hrát play off?

Filip Štofka

Stejně jako v předešlých letech, tak i pro sezonu 2012/2013 má lanžhotský oddíl stolního tenisu registrované čtyři týmy dospělých a jeden tým mládeže. Tréninky probíhají pro dospělé a mládež každé úterý a pátek v tělocvičně základní školy.

Z právě probíhající sezóny je zatím ze základní části odehráno 18 kol z celkových 22. Mužstvo A, hrající 3. ligu skupiny D, se po celou sezonu pohybuje na hraně postupu do play-off o 2. ligu. Momentálně se drží na 4. místě, zajišťující play off, ovšem proti suverénovi soutěže, který ještě neztratil ani bod - Moravské Slavii Brno. Situace na 2. - 5. místě je velice vyrovnaná, a tak bude hodně důležité, jak se týmy

zhostí posledních čtyř kol základní části. Tyto týmy, tedy Znojmo, Choceň, Lanžhot a Sokol Brno dělí pouze 3 body. V minulém kole dokázal Lanžhot na domácí půdě porazit po velkém boji Choceň 10:7 a situace na čele tabulky se tak ještě více zatomala. Bude nesmírně zajímavé sledovat, které týmy se nakonec do play off probijí a zdali některý z nich dokáže překvapit a vztit dosavadní suverenitu Moravské Slavii Brno. Tahounem lanžhotského týmu je jako v minulé sezoně Adrián Gajdoschík, který je momentálně na 2. místě v tabulce úspěšnosti (88,89 % vyhraných zápasů). Na prvním místě je Petr Žoldoš z Moravské Slavie Brno, který doposud prohrál

pouze jednou. Bylo by nesmírně zajímavé sledovat případný souboj Lanžhota a Moravské Slavie Brno v play off a také souboj těchto dvou hráčů. Tabulka se ještě může za poslední čtyři kola všelijak změnit, konečné pořadí bude známo až 24. 3. 2013, kdy se odehraje poslední kolo základní části. Za A tým dále hrají Michal Koniček, Zdeněk Darmovzal a Filip Štořka.

Mužstvo B Sokola Lanžhot, hrající krajskou soutěž skupiny A, se nyní pohybuje na 7. místě tabulky. Hrozba sestupu byla definitivně zažehnána v posledních třech kolech, které Lanžhot vyhrál. Jelikož se zde play off nehraje, tak jediným cílem zůstává důstojně dohrát soutěž a v následujících zápasech se pokusit potrápit favority. Za tým hrají Branislav Baláž, který je v úspěšnosti vyhraných zápasů první, Jiří Hanák, Radomír Brožák a Denisa Pyskatá, která velice úspěšně reprezentuje Lanžhot po celé republice a mezi staršími zářnými patří k samotné špičce.

Mužstva C a D hrají okresní přebor, což je nejvyšší okresní soutěž. C tým je na pomezí pátého a čtvrtého místa, které zajišťuje účast v play-off. Případný postup do krajské třídy skupiny B bude ovšem velice těžký, protože na čele tabulky jsou výborně hrající Křepice a hned pod nimi

Němčičky. Pokud se ale sejde forma s trochou toho ping-pongového štěstí, tak se může stát cokoliv. D tým se po dlouhou dobu potácel na sestupových příčkách.

Nyní se nachází na 10. místě, které zaručuje příští rok účast v soutěži.

Náš oddíl ve spolupráci s JmSST každoročně pořádá několik bodovacích turnajů mládeže všech věkových kategorií a hostíme také krajské přebory nejmladších, mladších, starších žáků a dorostu. Dále mezi naše pořádané akce patří například turnaj fířistů, který se těší velké oblibě a na kterém bylo vidět jak mnoho okresních, krajských, tak ligových stolních tenistů. Další akcí pořádanou našim oddílem je např. vánoční turnaj a mezinárodní turnaj mládeže.

na Doubravce, foto: Drahomír Vančura

rybník Bornovka u zámku Lány, duben 2010, foto: Jožka Tureček

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107, místo vydání Lanžhot odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz Vyhrazueme si právo na úpravu textů. Vyšlo: březen 2013 Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., www.svetreklamy.cz Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687 Uzávěrka zpravodaje 2/2013 – 31. 5. 2013

oblast umístění Návštěvníkého centra - viz. Slovo starosty

foto z archivu města